VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2012. gada 22. maijā *

Piekļuve dokumentiem — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — Ar līgumu LIEN 97-2011 saistīti dokumenti — Daļējs piekļuves atteikums — Sākotnējā pieteikuma objekta noteikšana — Ar personas privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzību saistīts izņēmums — Ar lēmuma pieņemšanas procesa aizsardzību saistīts izņēmums — Labas pārvaldības princips — Konkrēts un individuāls vērtējums — Pienākums norādīt pamatojumu

Lieta T-300/10

Internationaler Hilfsfonds eV , Rozbaha [*Rosbach*] (Vācija), ko pārstāv *H. Kaltenecker*, advokāts,

prasītājs,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *P. Costa de Oliveira* un *T. Scharf*, pārstāvji, kuriem palīdz *R. van der Hout*, advokāts,

atbildētāja,

par lūgumu atcelt Komisijas 2010. gada 29. aprīļa lēmumu par atteikumu prasītājam pilnībā piekļūt lietas materiāliem saistībā ar līgumu LIEN 97-2011.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši K. Jirimeēe [*K. Jürimäe*] (referents) un M. van der Vaude [*M. van der Woude*],

sekretāre T. Vailere [*T. Weiler*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 20. septembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

Tiesvedības rašanās fakti

1 Prasītājs, *Internationaler Hilfsfonds eV*, ir saskaņā ar Vācijas tiesībām dibināta nevalstiska organizācija, kas darbojas humanitārās palīdzības jomā. 1998. gada 28. aprīlī tas ar Eiropas Kopienu Komisiju noslēdza līgumu LIEN 97-2011 par medicīniskas palīdzības, ko tas organizēja Kazahstānā, programmas līdzfinansēšanu.

2 1999. gada 1. oktobrī Komisija vienpusēji atkāpās no līguma LIEN 97-2011 un šīs atkāpšanās rezultātā tā 2001. gada 6. augustā informēja prasītāju par savu lēmumu atmaksāt noteiktu tai minētā līguma izpildes ietvaros samaksāto summu.

3 2002. gada 9. martā prasītājs Komisijai iesniedza pieteikumu, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulu (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.), piekļūt ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem saistītajiem dokumentiem.

4 Ar 2002. gada 8. jūlija vēstuli Komisija prasītājam nosūtīja virkni dokumentu (turpmāk tekstā – "2002. gada 8. jūlija vēstule"). Šajā vēstulē, atsaukdamās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktu, tā daļēji noraidīja prasītāja pieteikumu.

5 Tā kā prasītāja pieteikums tika apmierināts daļēji, tas ar 2002. gada 11. jūlija Komisijas priekšsēdētājam adresētu vēstuli lūdza pilnīgu piekļuvi ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem saistītajiem dokumentiem. Tā kā šis lūgums netika pilnībā apmierināts, prasītājs vērsās pie Eiropas ombuda ar sūdzību, kas reģistrēta ar numuru 1874/2003/GG (turpmāk tekstā – "sūdzība 1874/2003/GG"), atsaukt Komisijas atteikumu tam piešķirt pilnīgu piekļuvi ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem saistītajiem dokumentiem.

6 Komisijai adresētā Eiropas ombuda 2004. gada 15. jūlija ieteikumu projekta rezultātā un Ombudam adresētā Komisijas 2004. gada 12. un 14. oktobra detalizēto ziņojuma rezultātā, Ombuds pieņēma galīgu lēmumu, kurā ar kritiska komentāra palīdzību tika konstatēts, ka tas, ka Komisija nav minējusi saprātīgu iemeslu sava atteikuma prasītājam piekļūt vairākiem ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos lietas materiālos atrodamiem dokumentiem pamatošanai, ir administratīvas kļūmes gadījums.

7 2004. gada 22. decembrī, pamatojoties uz Ombuda 2004. gada 14. decembra galīgā lēmuma secinājumiem, prasītājs nosūtīja jaunu Komisijas priekšsēdētājam adresētu pieteikumu par pilnīgu piekļuvi ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajiem dokumentiem. Ar 2005. gada 14. februāra vēstuli Komisija šo pieteikumu apmierināja un šai sakarā nolēma rīcībā nenodot citus dokumentus, kā tikai tos, kuriem piekļuve līdz šim jau tika dota.

8 Ar Vispārējās tiesas kancelejā 2005. gada 11. aprīlī iesniegto prasības pieteikumu prasītājs cēla prasību atcelt Komisijas 2005. gada 14. februāra lēmumu; tas tika reģistrēts ar numuru T-141/05. Saskaņā ar Vispārējās tiesas reglamenta 114. panta 1. punktu Komisijas izvirzītās iebildes par nepieņemamību rezultātā, Vispārējā tiesa ar 2008. gada 5. jūnija spriedumu lietā T-141/05 *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (Krājumā nav publicēts) prasītāja prasību noraidīja kā nepieņemamu.

9 Prasītāja atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam iesniegtās apelācijas sūdzības rezultātā Tiesa ar 2010. gada 26. janvāra spriedumu lietā C-362/08 P *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (Krājums, I-669. lpp.), atcēla 8. punktā minēto 2008. gada 5. jūnija spriedumu lietā *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, noraidīja Komisijas Vispārējā tiesā izvirzīto iebildi par nepieņemamību un nodeva lietu otrreizējai izskatīšanai Vispārējā tiesā, lai tā lemj par prasītāja prasījumiem, kas attiecas uz Komisijas 2005. gada 14. februāra lēmuma, ar ko tam atteikts piekļūt attiecīgajiem dokumentiem, atcelšanu. Vispārējai tiesai nosūtītā lieta tika reģistrēta ar numuru T-141/05 RENV.

10 2009. gada jūnijā Komisija cēla prasību Briseles pirmās instances tiesā, lai atgūtu daļu no pirmā pārskaitījuma, ko tā tika veikusi līguma LIEN 97-2011 ietvaros. Šī tiesvedība valsts tiesā ar numuru 00004913/IJ/LB/29 atrodas izskatīšanas stadijā.

11 Ar 2009. gada 28. un 31. augusta vēstuli prasītājs, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 1. punktu, iesniedza jaunu pieteikumu par piekļuvi ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem saistītajiem dokumentiem (turpmāk tekstā – "sākotnējais pieteikums").

12 Ar 2009. gada 9. oktobra vēstuli Komisija apmierināja sākotnējo pieteikumu (turpmāk tekstā – "sākotnējā atbilde"), precizēdama, ka, ņemot vērā pagājušo laiku kopš tās lēmuma (kas ir prasības lietā T-141/05 priekšmets) par prasītāja 2004. gada 22. decembra pieteikumu par pilnīgu piekļuvi ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem saistītajiem dokumentiem, tā ir veikusi jaunu katra nepaziņotā, minētajos lietas materiālos atrodamā dokumenta pārbaudi un ka minētās pārbaudes ietvaros tā ir nolēmusi prasītājam dot plašāku, bet ne pilnīgu piekļuvi minētajiem dokumentiem.

13 Ar 2009. gada 15. oktobra vēstuli, ko Komisija ir iereģistrējusi 2009. gada 19. oktobrī, prasītājs iesniedza atkārtotu pieteikumu atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktam, ar kuru tas aicināja Komisiju atkārtoti izvērtēt sākotnējo pieteikumu (turpmāk tekstā – "atkārtots pieteikums").

14 2009. gada 10. novembrī Komisija pagarināja paredzēto termiņu atbildei uz atkārtoto pieteikumu.

15 2009. gada 1. decembra vēstulē Komisija vispirms norādīja, ka, tā kā atkārtotajā pieteikumā nav prasīts veikt detalizētu vairāku atbilstošo dokumentu pārbaudi un diskusijas šai sakarā ar citiem dienestiem vēl aizvien nav beigušās, tā diemžēl nav spējīga sniegt galīgu atbildi.

16 Ar Vispārējās tiesas kancelejā 2010. gada 1. februārī iesniegto prasības pieteikumu prasītājs cēla prasību atcelt Komisijas lēmumus, kuros, pirmkārt, bija ietverta 2009. gada 9. oktobra vēstule un, otrkārt, 2009. gada 1. decembra vēstule; minētais pieteikums tika reģistrēts ar numuru T-36/10.

17 Ar 2010. gada 29. aprīļa lēmumu Komisija ar ģenerālsekretariāta starpniecību sniedza atbildi uz atkārtoto pieteikumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

18 Pirmkārt, 2. sadaļā ar nosaukumu "Dokumenti, uz kuriem attiecas atkārtotais pieteikums", Komisija konstatē, ka atkārtotajā pieteikumā būtībā bija pieteikums par piekļuvi tiem dokumentiem, kas minēti sākotnējā pieteikumā, proti, "dokumentiem, kas attiecas uz [līgumu LIEN 97-2011]", kuriem prasītājs nevarēja piekļūt, un, otrkārt, pieteikums par piekļuvi papildu dokumentiem saistībā ar "iekšējo AIDCO korespondences apmaiņu ar citiem ģenerāldirektorātiem, kam nebija nekāda sakara ar LIEN" (turpmāk tekstā – "papildu dokumenti"). Taču Komisija uzskata, ka tā kā pieteikums par piekļuvi papildu dokumentiem pirmo reizi tika iesniegts atkārtota pieteikuma stadijā, tas ir jauns pieteikums. Tādējādi tā precizē, ka apstrīdētais lēmums "attiecas tikai uz Lietas materiālu I, II, III un IV dokumentiem, kas attiecās uz [vienpusēju atkāpšanos no līguma LIEN 97-2011 un kas netika atklāti ar 2009. gada 9. oktobra vēstuli, ko AIDCO ģenerāldirektorāts nosūtīja kā atbildi".

19 Otrkārt, tā paša apstrīdētā lēmuma ietvaros Komisija norāda, ka atkārtota pieteikuma rezultātā tādi neatklātie dokumenti – kā apstrīdētā lēmuma pielikumā pievienotajā tabulā aprakstītie – ir tikuši rūpīgi pārbaudīti. Tā precizē:

— pirmkārt, ka tabulai ir trīs daļas, sagrupējot dokumentus trijās kategorijās: pirmkārt, Lietas materiālos I-III atrodamie dokumenti, kas ir ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāli, otrkārt, tiek, kas atrodami Lietas materiālos IV, 1. daļā, un, visbeidzot, tiek kas atrodami Lietas materiālos IV, 2. daļā;

— otrkārt, ka attiecībā uz ikvienu no minētajā tabulā identificētajiem dokumentiem – tiem var piekļūt neierobežotā apmērā (AI) vai daļēji (AP), vai arī tiem piekļūt nevar (NA);

— treškārt, ka ja ir nolemts, ka dokumentam nevar piekļūt neierobežotā apmērā, tad ir precizēti Regulas Nr. 1049/2001 noteikumi, kas šo lēmumu pamato;

— ceturtkārt, ka saistībā ar dokumentiem vai atsevišķām to dokumentu daļām, kas nav sākotnējā pieteikuma objekts (turpmāk tekstā – "sākotnējā pieteikuma objekts") vai uz kuriem neattiecas Regulas Nr. 1049/2001 tvērums (turpmāk tekstā – "Regulas tvērums"), tie ir apzīmēti kā dokumenti ārpus tvēruma (HC).

20 Treškārt, apstrīdētā lēmuma 3. punktā Komisija min secinājumus saistībā ar atkārtoto pieteikumu.

21 Pirmkārt, 3.1. apakšsadaļā ar nosaukumu "Dokumenti ārpus tvēruma" tā norāda iemeslus, kuru dēļ noteikti dokumenti pilnībā vai daļēji nav sākotnējā pieteikuma objekts vai uz kuriem neattiecas Regulas tvērums, un tā šos dokumentus identificē.

22 Otrkārt, 3.2. apakšsadaļā ar nosaukumu "Dokumenti, kuriem ir piešķirta neierobežota piekļuve", pirmkārt, identificē dokumentus, kas ietilpst attiecīgo dokumentu kategorijā. Otrkārt, tā precizē, ka dažos no minētajiem dokumentiem ir daļas, kas ir aizklātas vai nu tādēļ, ka tās nav sākotnējā pieteikuma objekts, vai arī tādēļ, ka uz tām neattiecas Regulas tvērums. Visbeidzot, tā identificē vairākus dokumentus vai dokumentu daļas, kuru saturs ir identisks citu ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem saistīto dokumentu vai dokumentu daļu saturu.

23 Treškārt, 3.3. apakšsadaļā ar nosaukumu "Dokumenti, kuriem ir piešķirta daļēja piekļuve" Komisija, pirmkārt, identificē dokumentus, uz kuriem šāds apzīmējums attiecas. Otrkārt, tā precizē, ka šo dokumentu daļas nav atklātas tādēļ, ka uz tiem vai nu attiecas viens no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā uzskaitītajiem izņēmumiem, vai arī tās ir ārpus regulas tvēruma vai nav sākotnējā pieteikuma objekts. Visbeidzot, tā no jauna identificē vairākus dokumentus vai dokumentu daļas, kuru saturs ir identisks citu ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem saistīto dokumentu vai dokumentu daļu saturu.

24 Ceturtkārt, 3.4. apakšsadaļā ar nosaukumu "Dokumentiem, kuriem nevar piešķirt piekļuvi", pirmkārt, Komisija identificē dokumentus, kas ietilpst attiecīgajā kategorijā. Otrkārt, tā precizē, ka apstrīdētajam lēmumam pielikumā pievienotajā tabulā – kas attiecas uz minētajiem dokumentiem – ir arī atsauce uz Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā uzskaitītajiem izņēmumiem, kas tiem piemērojami. Visbeidzot, tā identificē vairākus dokumentus vai dokumentu daļas, kuru saturs ir identisks citu ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem saistīto dokumentu vai dokumentu daļu saturu.

25 Ceturtkārt, apstrīdētā lēmuma 4. punktā Komisija min atteikuma iemeslus atteikumam pilnībā piekļūt ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajiem lietas materiāliem, atsaucoties uz Regulu Nr. 1049/2001, proti, pirmkārt, apstrīdētā lēmuma 4.1. punktā – uz lēmuma pieņemšanas procesa aizsardzību, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otro daļu, un, otrkārt apstrīdētā lēmuma 4.2. punktā – uz personas privāto dzīvi un neaizskaramību, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

26 Piektkārt, apstrīdētā lēmuma 5. punktā Komisija vērtē, vai pastāv sevišķas sabiedrības intereses to dokumentu publiskošanai, kuriem piekļuve tika atteikta vai daļēji atteikta šajā pieteikuma par piekļuvi pārbaudes stadijā. No vienas puses, tā konstatē, ka prasīto dokumentu atklāšana kalpo tikai atsevišķām pieteicēja minētajām interesēm un nevis sevišķām sabiedrības interesēm. No otras puses, tā neuzskata, ka sabiedrības intereses attiecībā uz pārskatāmību šajā gadījumā var pamatot piekļuves nodrošināšanu dokumentiem, kurus aizsargā apstrīdētā lēmuma 4. punktā minētie izņēmumi, lai atteiktu to publiskošanu.

27 Ar 2011. gada 24. marta rīkojumu Vispārējā tiesa lietā T-36/10 celto prasību pasludināja kā acīmredzami nepieņemamu daļā, kas tika vērsta pret Komisijas 2009. gada 9. oktobra lēmumu, un kā tādu, kurai zudis priekšmets daļā, kas tika vērsta pret netiešu lēmumu par atteikumu, kas ietverts

Komisijas 2009. gada 1. decembra vēstulē. Ar Tiesas kancelejā 2011. gada 29. aprīlī iesniegto procesuālo rakstu prasītājs atbilstoši Tiesas statūtu 56. pantam iesniedza apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas 2011. gada 24. marta rīkojumu; tas tika reģistrēts ar numuru C-208/11 P.

28 Ar 2011. gada 21. septembra rīkojumu Vispārējā tiesa nosprieda, ka tā kā prasītājam ir zudusi interese celt prasību, vairs nav jālemj lietā T-141/05 RENV. Ar Tiesas kancelejā 2011. gada 2. novembrī iesniegto procesuālo rakstu prasītājs saskaņā ar Tiesas statūtu 56. pantu iesniedza apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas 2011. gada 21. septembra rīkojumu; tas tika reģistrēts ar numuru C-554/11 P.

Tiesvedība

29 Ar Vispārējās tiesas kancelejā 2010. gada 9. jūlijā iesniegto prasības pieteikumu prasītājs cēla šo prasību.

30 Ar Vispārējās tiesas kancelejā 2010. gada 29. jūlijā iesniegto vēstuli, prasītājs, balstīdamies uz Reglamenta 48. panta 2. punktu, lūdza Vispārējai tiesa ņemt vērā tā sprieduma motīvu daļu, kas tika taisīts pirms prasības pieteikuma iesniegšanas.

31 Ar 2011. gada 14. aprīļa rīkojumu saskaņā ar Reglamenta 65. panta b) punktu, 66. panta 1. punktu un 67. panta trešo daļu tika pieņemts pirmais pierādījumu savākšanas pasākums, pieprasot Komisijai iesniegt visu apstrīdētajā lēmumā trijās kategorijās klasificēto dokumentu, proti, pirmkārt, to, kuru saturs "ir ārpus tvēruma" (apstrīdētā lēmuma 3.1. punkts), otrkārt, to, kuriem piešķirta daļēja piekļuve (apstrīdētā lēmuma 3.3. punkts), un, visbeidzot, treškārt, kuriem piekļuvi nevar nodrošināt (apstrīdētā lēmuma 3.4. punkts), konfidenciālās kopijas, precizējot, ka šie dokumenti šajā lietā prasītājam netiks atklāti.

32 Ar 2011. gada 10. maija vēstuli Komisija sniedza atbildi uz 2011. gada 14. aprīļa rīkojumā ietverto pierādījumu savākšanas pasākumu. Tomēr Vispārējā tiesa uzskatīja, ka minētā vēstule nedz formāli, nedz saturiski neatbilst minētā pasākuma objektam.

33 Tādējādi ar 2011. gada 25. maija vēstuli atbilstoši Reglamenta 67. panta 3. punkta trešajai daļai tika pieņemts otrs pierādījumu savākšanas pasākums, no jauna saskaņā ar šī rīkojuma rezolutīvās daļas 2. punktā minētās iesniegšanas kārtību uzdodot Komisijai iesniegt visu apstrīdētajā lēmumā trijās kategorijās 3.1., 3.3. un 3.4. punktā klasificēto dokumentu konfidenciālās kopijas, precizējot, ka šie dokumenti šīs lietas ietvaros prasītājam netiks atklāti (turpmāk tekstā – "otrais pierādījumu savākšanas pasākums").

34 2011. gada 8. jūnijā Vispārējā tiesa lietas dalībniekiem procesa organizatorisko pasākumu ietvaros nosūtīja pieprasījumu sniegt informāciju, uz kuriem Komisija atbildēja 2011. gada 15. jūnijā un prasītājs – 2011. gada 21. jūnijā.

35 Ar 2011. gada 9. jūnija vēstuli Komisija sniedza atbildi un izpildīja 2011. gada 25. maija rīkojumā ietverto pierādījumu savākšanas pasākumu.

36 Ar Vispārējās tiesas kancelejā 2011. gada 11. jūlijā iesniegto vēstuli prasītājs, balstīdamies uz Reglamenta 48. panta 2. punkta noteikumiem, pieprasīja atļauj izvirzīt jaunu pamatu, kas balstīts uz tiesību apstākļiem, kas radušies tiesvedības laikā.

37 Tiesas sēdes laikā īstenoto procesa organizatorisko pasākumu rezultātā Komisija iesniedza Vispārējai tiesai sākotnējās atbildes, kāda tā bija 2009. gada 9. oktobra vēstulē, kopiju.

Lietas dalībnieku prasījumi

38 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

39 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt daļēji kā nepieņemamu un pilnībā kā nepamatotu;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par prasītāja Vispārējās tiesas kancelejā 2010. gada 29. jūlijā un 2011. gada 11. jūlijā iesniegto vēstuļu satura pieņemamību

40 2010. gada 29. jūlija un 2011. gada 11. jūlija vēstulēs prasītājs būtībā, balstīdamies uz Reglamenta 48. panta 2. punktu, tieši vai netieši izvirzīja jaunus pamatus. Saskaņā ar Reglamenta 48. panta 2. punkta trešās daļas noteikumiem ir jāizvērtē šo divu pamatu pieņemamību.

41 Pirmkārt, attiecībā uz 2010. gada 29. jūlija vēstuli jāatgādina, ka no Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumiem skaidri izriet, ka prasības pieteikumā izvirzītie pamati ir jāizklāsta kopsavilkuma veidā. Tādējādi, tā kā Reglamenta 48. panta 2. punktā nav īpašas normas par tiesvedības laikā izvirzītā jaunā pamata izklāsta formas prasībām, ir jāuzskata, ka Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu piemēro arī šādam pamatam.

42 Taču 2010. gada 29. jūlija vēstulē prasītājs norāda, ka 2010. gada 7. jūlija spriedumā lietā T-111/07 *Agrofert Holding*/Komisija (Krājumā nav publicēts) Vispārējā tiesa esot noraidījusi Komisijas argumentus, kas bija identiski apstrīdētajā lēmumā izvirzītajiem un pamatoti ar Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā uzskaitītajiem izņēmumiem. Savukārt tā nevienā no iepriekš minētā sprieduma lietā *Agrofert Holding*/Komisija punktiem neprecizē, ko tā uzskata par atbilstošiem argumentiem. Gluži otrādi – tā vien aicina Vispārējo tiesu pārbaudīt, vai secinājumi, pie kuriem tā ir nonākusi šajā spriedumā, pēc analoģijas ir piemērojami izskatāmajā lietā.

43 Šajos apstākļos, nepastāvot vajadzībai lemt par to, vai pastāv jauni apstākļi, kas ļauj izvirzīt jaunu pamatu Reglamenta 48. panta 2. punkta izpratnē, ir jāuzskata, ka 2010. gada 29. jūlija vēstules saturs neatbilst formas nosacījumiem, saskaņā ar kuriem pamats ir jāizvirza – kādi tie paredzēti Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā. Tādējādi minētais saturs ir jānoraida kā nepieņemams.

44 Otrkārt, attiecībā uz 2011. gada 11. jūlija vēstuli ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgu judikatūru spriedums, kurā apstiprināta vien juridiska situācija, kas prasītājam principā ir bijusi zināma savas prasības celšanas brīdī, nav uzskatāma par jaunu apstākli, kas ļauj izvirzīt jaunu pamatu (Tiesas 1982. gada 1. aprīļa spriedums lietā 11/81 *Dürbeck*/Komisija, *Recueil*, 1251. lpp., 17. punkts; Vispārējās tiesas 2001. gada 12. jūlija spriedumi lietā T-2/99 *T. Port*/Padome, *Recueil*, II-2093. lpp., 57. punkts, un lietā T-3/99 *Banatrading*/Padome, *Recueil*, II-2123. lpp., 49. punkts).

45 Šajā gadījumā 2011. gada 11. jūlija vēstulē prasītājs atsaucas uz Vispārējās tiesas 2011. gada 7. jūnija spriedumu Lietā T-471/08 *Toland*/Parlaments (Krājums, II-2717. lpp.), kur tā kopsavilkuma veidā izvirzījusi pamatus. Šajā kopsavilkumā vispirms prasītājs pats atgādina pastāvīgo judikatūru, kas citēta minētajā spriedumā. Otrkārt, tas piedāvā risinājumus, kas bijuši iepriekš minētā sprieduma lietā *Toland*/Parlaments pamatā un ko tas uzskata par pielietojamiem šajā lietā.

46 Tādējādi ir jāatzīst, ka, ņemot vērā iepriekš 44. punktā atgādināto judikatūru, iepriekš 45. punktā minēto spriedumu lietā *Toland*/Parlaments – tā kā tas apstiprina tikai vienu juridisku situāciju, kas prasītājam bija zināma prasības celšanas brīdī – nevar uzskatīt par jaunu apstākli. Tādējādi 2011. gada 11. jūlija vēstules saturs ir jāatzīst par nepieņemamu.

Par lietas būtību

47 Savas prasības atbalstam prasītājs izvirza četrus pamatus, kas saistīti, pirmkārt, būtībā ar acīmredzamu kļūdu novērtējumā, nosakot tā sākotnējā pieteikuma objektu un tam sekojošu Komisijas pienākuma neizpildi pilnībā izvērtēt minēto pieteikumu, otrkārt, ar pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, treškārt, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu un, ceturtkārt, tās pašas regulas 4. panta 3. punkta otrās daļas noteikumu pārkāpumu.

48 Pēc tam, kad tiks formulēti ievada apsvērumi šajā lietā, tiks izvērtēts pirmais pamats, tālāk – trešais un ceturtais pamats, un, visbeidzot, otrais pamats.

Ievada apsvērumi

49 Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 1. sadaļas ar nosaukumu "Konteksts" pirmās daļas, Komisija norādīja, ka "lietas materiāli saistībā ar līgumu LIEN 97-2011 ir iedalāmi četrās daļās", proti:

— "Lietas materiāli I: sākot no pieteikuma formas līdz pat Tehniskās palīdzības nodaļas (*Technical Assistance Unit*, *TAU*) uzraudzības ziņojumam";

— Lietas materiāli II: sākot no otrā starpziņojuma līdz 2000. gada aprīlim – *Patten* kabinets;

— Lietas materiāli III: galvenokārt korespondence no 1998. gada decembra līdz 2002. gada jūnijam;

— Lietas materiāli IV: iekšējie dokumenti, ieskaitot korespondenci starp Komisiju un iekšējiem *IBF International Consulting* birojiem [..] un Eiropas brīvprātīgo centru [..]"

50 Tāpat ar līgumu LIEN 97-2011 saistīto lietas materiālu daļai "Lietas materiāli IV" ir divas daļas, proti, – kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma 1. sadaļas ar nosaukumu "Konteksts" otrās daļas:

— Lietas materiāli IV, 1. daļa: dokumenti, kas tika uzskaitīti 2002. gada 8. jūlija vēstulē;

— Lietas materiāli IV, 2. daļa: korespondence, kas tika minēta Komisijas 2004. gada 12. un 21. oktobrī Ombudam adresētajā detalizētajā ziņojumā.

51 Turklāt šajā spriedumā jēdziens "apakšsadaļa" ir izmantota, lai ar līgumu LIEN 97-2011 saistīto lietas materiālu konfidenciālajā versijā, kas pievienota šai lietai kā atbilde uz otro pierādījumu savākšanas pasākumu, apzīmētu izvilkumus, ko Komisija it īpaši apstrīdētā lēmuma pielikumā pievienotajā tabulā apzīmē kā "daļu", kurai priekšā pievienots numurs. Tāpat jēdziens "izcēlums" attiecībā uz tiem tiek lietots, lai apzīmētu Komisijas skaidri norobežotus izvilkumus, tos izceļot ar četrstūri minētajā konfidenciālajā versijā, un par kuriem Komisija ir precizējusi iemeslus atteikumam atklāt to saturu [piemēram, attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 4. panta 3. punkta otro daļu].

52 Turklāt Vispārējā tiesa norāda, ka attiecībā uz noteiktiem ar līgumu LIEN 97-2011 saistīto lietas materiālu dokumentiem, par kuriem Komisija apstrīdētajā lēmumā ir norādījusi iemeslus atteikumam prasītājam pilnībā piekļūt dokumentiem, minētie noteikumi nav tikuši sistemātiski atkārtoti minēto dokumentu konfidenciālajā versijā, kas pievienota Komisijas atbildei uz otro pierādījumu savākšanas pasākumu. Vispārējā tiesa konstatē, ka ar līgumu LIEN 97-2011 saistīto lietas materiālu dokumenti, uz kuriem šis trūkums attiecas, ir šādi:

— attiecībā uz atteikumu, kas pamatots ar to, ka attiecīgā dokumenta saturs esot daļēji ārpus pieteikuma piekļūt ar līgumu LIEN 97-2011 saistīto lietas materiālu dokumentiem tvēruma, Lietas materiālos I – Dokuments Nr. 2.1999;

— attiecībā uz atteikumu, kas pamatots ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta izņēmumu:

  — Lietas materiālos IV, 1. daļā – Dokuments Nr. 19/1999 (1. apakšsadaļa);

  — Lietas materiālos IV, 2. daļā – Dokuments Nr. 14/1999;

— attiecībā uz atteikumu, kas pamatots ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmumu:

— Lietas materiālos I – Dokuments Nr. 7/1999 (2. apakšsadaļa);

— Lietas materiālos IV, 1. daļā – Dokumenti Nr. 8/1999–11/1999, Nr. 13/1999 un Nr. 12/1999 (1. apakšsadaļa);

— Lietas materiālos IV, 2. daļā – Dokumenti Nr. 7/1999, Nr. 8/1999, Nr. 12/1999 un Nr. 14/1999.

53 Katrā ziņā attiecībā uz iepriekš 52. punktā uzskaitītajiem dokumentiem, kas attiecas uz līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem, ir jānorāda, ka tā kā Komisija par tiem skaidri apstrīdētajā lēmumā norādīja iemeslu atteikumam atklāt to saturu, šāda iemesla nenorādīšana – kāds tas minēts tajā pašā punktā – neļauj uzskatīt, ka Komisija šobrīd ir atteikusies uz to balstīties. Faktiski tā kā atbildē uz otro pierādījumu savākšanas pasākumu nav skaidra izteikuma neesamība no Komisijas puses, tad nevar izslēgt, ka šī norādes neesamība izriet no vienkāršas redakcionālas kļūmes. Tādējādi attiecībā uz iepriekš 52. punktā uzskaitītajiem dokumentiem būs jāizvērtē, vai minēto dokumentu neatklātā daļā ir elementi, kas sakrīt ar apstrīdētajā lēmumā skaidri pausto izņēmuma objektu atklāšanas atteikumam.

Par pirmo pamatu, kas būtībā saistīts ar acīmredzamu kļūdu novērtējumā, nosakot sākotnējā pieteikuma objektu, un sekojoši – ar Komisijas pienākuma pilnībā izvērtēt minēto pieteikumu neizpildi

54 Prasītājs uzskata, ka tā sākotnējais pieteikums attiecās uz to, lai viņam piekļuve tiktu piešķirta, pirmkārt, ar līgumu LIEN 97-2011 saistīto lietas materiālu dokumentiem, kas ietverti Lietas materiālos I-IV, un, otrkārt, dokumentiem, par kuru esamību tika norādīts Ombuda darbinieka (turpmāk tekstā – "Ombuda darbinieks") 2004. gada 9. marta sagatavotajā ziņojumā sūdzības 1874/2003/GG izmeklēšanas ietvaros un kas sākotnējā pieteikumā apzīmēti kā "noteikts skaits dokumentu, kuros ietverta korespondence un labotās piezīmes sākot no 2002. gada" (turpmāk tekstā – "citi Ombuda darbiniekam nodotie dokumenti"). Rezultātā Komisija esot pārkāpusi savu pienākumu pilnībā izvērtēt pieteikumu par neierobežotu piekļuvi ar līgumu LIEN 97-2011 saistīto lietas materiālu dokumentiem.

55 Komisija apgalvo, ka piekļuve šiem papildu dokumentiem nav tikusi lūgta sākotnējā pieteikumā, bet pirmo reizi atkārtotajā pieteikumā. Tādējādi šī prasība neesot pieņemama daļā, kas attiecas uz minētajiem dokumentiem. Katrā ziņā šāds pieteikums par piekļuvi esot pārāk vispārīgs un neprecīzs, lai uz to Komisija varētu sniegt apstiprinošu atbildi, ko tā arī prasītājam norādīja savā 2010. gada 20. jūlija vēstulē.

56 Šajā gadījumā gan Komisijas minētā daļējā prasības nepieņemamība, gan arī pirmais pamats būtībā ir iemesls tam, lai izvērtētu, vai tas ir pamatoti, ka Komisija nav atbildējusi uz pieteikumu piekļūt citiem Ombuda darbiniekam nodotiem dokumentiem.

57 Rezultātā Komisijas izvirzītais vērtējums par prasības daļēju nepieņemamību ir cieši saistīts ar pirmā pamata vērtējumu tādējādi, ka vispirms ir jāizvērtē šī otrā minētā pamatotība. Tā, pieņemot, ka pirmais pamats ir pamatots, var neņemt vērā Komisijas izvirzīto prasības daļējo nepieņemamību.

58 Visbeidzot, lai izvērtētu pirmā pamata pamatotību, vispirms ir jānosaka sākotnējā pieteikuma objekts.

Par sākotnējā pieteikuma objektu

59 Vispirms ir jākonstatē, ka sākotnējā pieteikumā prasītājs skaidri balstījās uz Ombuda darbinieka 2004. gada 9. martā sagatavotajā ziņojumā ietvertajiem secinājumiem.

60 Minētajā pieteikumā prasītājs norāda:

"Pēc sūdzības 1874/2003/GG Eiropas ombuds 2004. gada 18. marta [vēstulē] izdarīja secinājumus par [prasītājam] paziņoto dokumentu nepilnīgumu, kas tika izsniegti kā atbilde uz pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, ko es [prasītāja] vārdā iesniedzu lietā [saistībā ar līgumu LIEN 97-2011]. Šī vēstule tika pievienota [Ombuda darbinieka] 2004. gada 9. marta ziņojumam [..]

No [Ombuda darbinieka] ziņojuma izriet, ka Komisija [prasītājam] nav paziņojusi turpinājumā minētos dokumentus un ar šo lūdzu jūs [prasītājam] atļaut tiem piekļūt. [Ombuda darbinieks] ir identificējis, ka trūkst šādu dokumentu:

— Lietas materiāli I [..]

— Lietas materiāli II [..]

— Lietas materiāli III [..]

— Lietas materiāli IV [..]

— [Ombuda darbinieks] min arī: "Komisija ir arī iesniegusi noteiktu skaitu [dokumentu], kuros ietverta korespondence un labotās piezīmes sākot no 2002. gada. Ņemot vērā, ka sūdzība attiecās tikai uz piekļuvi iepriekš minētajiem Lietas materiāliem I-IV, šos citus [dokumentus] Ombuda dienesti nav pārbaudījuši."

Atļaušos šajā sakarā [..] norādīt, ka [prasītājs] pārbaudes kontekstā loģiski var Ombudam minēt tikai tos dokumentus, kas tam ir zināmi [..]

[Ombuda darbinieka] minētā papildu [dokumentu] eksistenci – "Komisija ir arī iesniegusi noteiktu skaitu [dokumentu], kuros ietverta korespondence un labotās piezīmes sākot no 2002. gada" – Komisija vēl aizvien no [prasītāja] slēpa [..] Tādējādi ir nepieciešams, lai šie [dokumenti], proti, "noteikts skaits [dokumentu], kuros ietverta korespondence un labotās piezīmes sākot no 2002. gada", ko [Ombuda darbinieks] ir atklājis, nekavējoties tiktu [prasītājam] atklāti.

[..]

Atbildi gaidot, es jau iepriekš jums pateicos par atbalstu, ko jūs sniegsiet saistībā ar manu jauno pieteikumu par neierobežotu piekļuvi [ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajiem lietas materiāliem], kā to nodrošina Regula Nr. 1049/2001."

61 Tātad no sākotnējā pieteikuma skaidri izriet, ka tā bija par neierobežotu un tūlītēju piekļuvi ne tikai Ombuda identificētajiem dokumentiem Lietas materiālos I-IV, kas saistīti ar līgumu LIEN 97-2011, bet arī citiem minētajam darbiniekam nodotajiem dokumentiem.

62 Ir jāatgādina arī, ka Ombuda darbinieka veiktajā izmeklēšanā Komisijas biroju telpās saistībā ar sūdzību 1874/2003/GG, kas attiecās uz Komisijas atteikumu piešķirt prasītājam piekļuvi visiem dokumentiem, kas ietverti lietas materiālos saistībā ar līgumu LIEN 97-2011, Komisija pēc savas iniciatīvas minētajam darbiniekam nodeva ne vien attiecīgos Lietas materiālus I-IV, bet arī citus dokumentus – kā tas izriet no minētā darbinieka ziņojuma.

63 Tādējādi Komisija šobrīd nevar apgalvot, ka ar līgumu LIEN 97-2011 saistītie lietas materiāli, kuriem prasītājs lūdz piekļūt, ir tikai tie, kas minēti ar Komisijas 2002. gada 8. jūlija vēstuli paziņotajā dokumentu sarakstā un ietverti Lietas materiālos I-IV, kas saistīti ar līgumu LIEN 97-2011. Faktiski šis apgalvojums ir pretrunā Ombuda darbinieka 2004. gada 9. marta ziņojumā minētajam, ko Komisija neapstrīd.

Par Komisijas lēmuma par pieteikumu neierobežoti piekļūt citiem Ombuda darbiniekam nodotiem dokumentiem neesamības tiesiskumu

64 Ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1049/2001 mērķis, kā par to liecina tās preambulas ceturtais apsvērums un tās 1. pants, ir piešķirt sabiedrībai tiesības uz iespējami plašāku piekļuvi iestāžu dokumentiem.

65 Regulas Nr. 1049/2001 pirmajā apsvērumā ir atsauce uz LES 1. panta otrās daļas noteikumiem, saskaņā ar kuru šis līgums ir jauna pakāpe, veidojot vēl ciešāku Eiropas tautu savienību, kur lēmumu pieņemšana ir, cik iespējams, atklāta un, cik iespējams, tuvināta pilsoņiem. Kā atgādināts regulas otrajā apsvērumā, sabiedrības piekļuve iestāžu dokumentiem ir saistīta ar šo iestāžu demokrātiskumu.

66 Ja Komisijai lūdz publiskot dokumentu, tai katrā atsevišķā gadījumā ir jāizvērtē, vai uz šo dokumentu ir attiecināmi Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētie izņēmumi no sabiedrības tiesībām piekļūt iestāžu dokumentiem (šajā ziņā skat. Tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-39/05 P un C-52/05 P Zviedrija un *Turco*/Padome, Krājums, I-4723. lpp., 35. punkts).

67 Tāpat – kā izriet no Regulas Nr. 1049/2001 trīspadsmitā apsvēruma –divpakāpju administratīvā procesa piemērošana, kas papildus paredz iespēju griezties tiesā vai iesniegt sūdzību Ombudam, ir paredzēta, lai, vispirmām kārtām, nodrošinātu tiesību sabiedrībai piekļūt Savienības iestāžu dokumentiem īstenošanu.

68 Tāpat saskaņā ar judikatūru Regulas Nr. 1049/2001 7. un 8. pantu, kas paredz procedūru divos posmos, mērķis ir ļaut, pirmkārt, ātri un viegli izskatīt pieteikumus par piekļuvi attiecīgo iestāžu dokumentiem, kā arī, otrkārt, prioritāri panākt mierizlīgumu strīdos, kas, iespējams, var rasties (iepriekš 9. punktā minētais 2010. gada 26. janvāra spriedums lietā *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, 53. punkts).

69 No iepriekš 64.–68. punktā atgādinātā izriet, ka attiecīgajai iestādei ir jāveic pilnīga visu pieteikumā par dokumentu publiskošanu minēto dokumentu pārbaude. Šāda prasība ir piemērojama principā, ne tikai izskatot atkārtotu pieteikumu Regulas Nr. 1049/2001 8. panta izpratnē, bet arī izvērtējot sākotnējo pieteikumu minētās regulas 7. panta izpratnē.

70 Šajā gadījumā, pirmkārt, jānorāda, ka sākotnējā atbildē Komisija precizē: "Šī vēstule, acīmredzot, attiecas tikai uz dokumentiem, kuriem piekļuve jums netika dota apmeklējuma 2002. gadā laikā. Kā jau jums tika paskaidrots 2002. gada 8. jūlija vēstulē, ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajiem lietas materiāliem ir četras daļas [Lietas materiāli I-IV]."

71 Tādējādi – un to arī neapstrīd Komisija – ir jākonstatē, ka sākotnējā atbildē nav neviena atbildes uz sākotnējo pieteikumu – kur tas attiecās uz neierobežotu piekļuvi citiem Ombudam nodotajiem dokumentiem – elementa.

72 Otrkārt, jānorāda, ka sākotnējā atbildē Komisija tikai apstiprināja, ka ar līgumu LIEN 97-2011 saistīto lietas materiālu dokumenti ir tikuši klasificēti Lietas materiālos I-IV. Taču no Ombuda darbinieka ziņojuma, kurā bija skaidra atsauce uz sākotnējo pieteikumu, izriet, ka citi nevis ar līgumu LIEN 97-2011 saistītie, Lietas materiālos I-IV klasificētie dokumenti tam tika nodoti sūdzības 1874/2003/GG izskatīšanas ietvaros. Ņemot vērā secinājumus, kas izdarīti Ombuda ziņojumā, kas savukārt sagatavots pēc 2002. gada 8. jūlija vēstules saraksta paziņošanas, vismaz Komisijai, neizvērtējot sākotnējo pieteikumu par neierobežotu piekļuvi citiem Ombudam nodotajiem dokumentiem, vajadzēja paskaidrot, kāpēc tās skatījumā šie dokumenti nebija daļa no lietas materiāliem, kas saistīti ar līgumu LIEN 97-2011.

73 No 70. un 72. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka tā kā sākotnējā atbildē nebija ietverta atbilde uz pieteikumu par neierobežotu piekļuvi citiem Ombuda darbiniekam nodotajiem dokumentiem, Komisija nav ievērojusi savu pienākumu pilnībā izvērtēt minēto pieteikumu. Šāda tās atturēšanās, acīmredzami, apšauba ar regulu sasniedzamo mērķi ātri un viegli izskatīt pieteikumus par piekļuvi dokumentiem, kā atgādināts iepriekš 68. punktā.

74 Treškārt, jākonstatē, ka, protams – kā to būtībā apgalvo Komisija – atkārtotā pieteikuma redakcija, kas it kā definē tā objektu, precīzi neatbilst redakcijai, kādā tādam pašam mērķim ir izteikts sākotnējais pieteikums.

75 Faktiski – kā tas tik konstatēts iepriekš 61. punktā – sākotnējā pieteikumā prasītājs skaidri ir lūdzis neierobežoti un tūlītēji piekļūt ne tikai visiem Ombuda darbinieka ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos Lietas materiālos I-IV identificētajiem dokumentiem, bet arī citiem šim darbiniekam nodotajiem dokumentiem.

76 Savukārt, atkārtotajā pieteikumā prasītājs skaidri ir lūdzis Komisiju tam "nekavējoties bez izņēmuma nodot ne tikai visus ar līgumu LIEN 97-2011 saistītos Lietas materiālu I-IV dokumentus, ko tā bija atteikusies atklāt, bet arī [papildu dokumentus]".

77 Tādējādi sākotnējā pieteikuma objekts un atkārtotā pieteikuma objekts formāli sakrita tikai daļā par lūgumu neierobežoti piekļūt ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos Lietas materiālos I-IV klasificētajiem dokumentiem. Savukārt ir jāatzīst, ka papildus šiem dokumentiem prasītājs lūdza arī, no vienas puses, sākotnējā pieteikumā piekļūt citiem Ombuda darbiniekam nodotajiem dokumentiem un, no otras puses, atkārtotajā pieteikumā – papildu dokumentiem.

78 Katrā ziņā šāda redakcionāla nesakritība attiecībā uz sākotnējā pieteikuma objektu un atkārtotā pieteikuma objektu nevar attaisnot nedz to, ka Komisija pilnīgi nav izvērtējusi sākotnējo pieteikumu – kā norādīts iepriekš 73. punktā, nedz arī būt sekas tam – kā uzskata Komisija, ka pieteikums par neierobežotu piekļuvi papildu dokumentiem, kā minēts atkārtotajā pieteikumā, ir jauns pieteikums, jo prasītāja pieteikuma par piekļuvi objekts attiecas vien uz Lietas materiāliem I-IV par līgumu LIEN 97-2011.

79 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka sākotnējais pieteikums par neierobežotu piekļuvi ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajiem lietas materiāliem ir jauns pieteikums par piekļuvi, kas ir turpinājums diviem iepriekšējiem pieteikumiem par neierobežotu piekļuvi tiem pašiem lietas materiāliem, proti, 2002. gada 9. marta pieteikuma (skat. iepriekš 3. punktu) un 2004. gada 22. decembra pieteikuma (skat. iepriekš 7. punktu).

80 Ņemot vērā ar Regulu Nr. 1049/2001 ieviestās procedūras ātruma un vienkāršības mērķi, šīs lietas apstākļos – kādi tie minēti iepriekš 79. punktā – Tiesa būtībā nosprieda, ka var atkāpties no Regulas Nr. 1049/2001 7. un 8. pantā paredzētās divpakāpju procedūras (iepriekš 9. punktā minētais 2010. gada 26. janvāra spriedums lietā *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, 60. un 61. punkts).

81 Tātad tā kā šīs lietas apstākļi tika mainīti tikai tādējādi, ka prasītājs ar 2009. gada 28. un 31. augusta vēstuli iesniedza jaunu pieteikumu par neierobežotu piekļuvi ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajiem lietas materiāliem, Komisijai, negaidot iespējamo atkārtoto pieteikumu, vajadzēja veikt pilnīgu sākotnējā pieteikuma vērtējumu, proti, saistībā ar citiem Ombuda darbiniekam nodotajiem dokumentiem.

82 Otrkārt, lai attaisnotu neesošo prasītāja lūgumu par neierobežotu piekļuvi citiem nevis ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajiem Lietas materiāliem I-IV sākotnējā pieteikumā vai atkārtotajā pieteikumā vērtējumu, Komisija nevarēja atsaukties uz minēto pieteikumu it kā pārāk vispārīgo un neprecīzo raksturu.

83 Faktiski, vispirms pieņemot, ka pieteikums par piekļuvi citiem Ombuda darbiniekam nodotajiem dokumentiem vai papildu dokumentiem ir ticis formulēts pārāk vispārīgi un neprecīzi, ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 2. punktā ir paredzēts, ka "ja pieteikums nav pietiekami skaidri formulēts, iestāde lūdz iesniedzēju precizēt pieteikumu un turklāt sniedz viņam palīdzību, piemēram, paskaidrojot, kā ir izmantojami publiskie dokumentu reģistri".

84 Tā no šīs tiesību normas teksta un it īpaši vārdu "lūdz" un "sniedz palīdzību" lietojuma izriet, ka vienam vienīgam secinājumam par pieteikuma par piekļuvi nepietiekamu precizitāti, lai kādi arī būtu iemesli, būtu jāmudina iestādi adresāti sazināties ar pieteicēju, lai labāk nodefinētu lūgtos dokumentus. Runa tātad ir par tiesību normu, kas sabiedrības piekļuves dokumentiem jomā ir formāla labas pārvaldības principa transkripcija, kas ir viena no garantijām, kas Savienības tiesiskajā kārtībā tiek nodrošināta administratīvajā

procesā (Vispārējās tiesas 2005. gada 13. aprīļa spriedums lietā T-2/03 *Verein für Konsumenteninformation*/Komisija, Krājums, II-1121. lpp., 107. punkts). Vajadzība sniegt palīdzību tādējādi ir fundamentāla, lai nodrošinātu Regulas Nr. 1049/2001 definēto piekļuves tiesību lietderīgo iedarbību.

85 Taču šajā gadījumā no šīs lietas materiāliem neizriet, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 6. panta noteikumiem un labas pārvaldības principu Komisija lūdz prasītāju precīzāk definēt gan sākotnējā pieteikumā, gan arī atkārtotajā pieteikumā minētos dokumentus, ievērojot, ka tas bija pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.

86 Tālāk katrā ziņā Komisija nevar apgalvot, ka tā ar 2010. gada 20. jūlija vēstuli prasītājam ziņoja par tā it kā pārāk vispārīgo un neprecīzo pieteikumu par neierobežotu piekļuvi. Faktiski ir jāatzīst – lai kāds arī būtu vēstules saturs –, ka tā prasītājam netika adresēta pēc sākotnējā vai atkārtotā pieteikuma pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, bet gan tikai pēc šī lēmuma pieņemšanas. Tādējādi minētai vēstulei, acīmredzot, nav nozīmes, izsakoties par apstrīdētā lēmuma likumību.

87 No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmais pamats, kas izvirzīts saistībā ar acīmredzamu kļūdu novērtējumā, nosakot sākotnējā pieteikuma objektu, un tam sekojošo Komisijas pienākuma pilnībā izvērtēt minēto pieteikumu neizpildi, ir pieņemams, un tādējādi nav jālemj par Komisijas prasījumiem par daļēji nepieņemamu atzīt pieteikumu piekļūt attiecīgajiem dokumentiem.

88 Tā apstrīdētais lēmums ir jāatceļ daļā, kurā attiecībā uz prasītāju ir ietverts atteikums piekļūt dokumentiem, ko Komisija nodeva Ombuda darbiniekam un kas nav dokumenti, ko pēdējais minētais ir identificējis ar līgumu LIEN 97–2011 saistītajos Lietas materiālos I-IV.

Par trešo un ceturto pamatu, kas attiecīgi saistīti ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 4. panta 3. punkta otrās daļas noteikumu pārkāpumu

Ievada piezīmes

89 Regulā Nr. 1049/2001 kā vispārīgs noteikums ir ieviesta sabiedrības piekļuve iestāžu dokumentiem, bet ir paredzēti izņēmumi atsevišķu sabiedrības un privāto interešu dēļ.

90 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru izņēmumi attiecībā uz piekļuvi dokumentiem ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri – tādā veidā, lai neradītu šķēršļus vispārējā principa, saskaņā ar kuru sabiedrībai ir jāsaņem visplašākā iespējamā piekļuve iestāžu rīcībā esošajiem dokumentiem, piemērošanai (skat. Tiesas 2007. gada 1. februāra spriedumu lietā C-266/05 P *Sison*/Padome, Krājums, I-1233. lpp., 63. punkts un tajā minētā judikatūra, un šajā ziņā skat. arī iepriekš 66. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, 35. un 36. punkts). Turklāt samērīguma princips prasa, lai atkāpes nepārsniedz ierobežojumus, kas ir piemēroti un vajadzīgi vēlamā mērķa sasniegšanai (Tiesas 2001. gada 6. decembra spriedums lietā C-353/99 P Padome/*Hautala*, *Recueil*, I-9565. lpp., 28. punkts).

91 Tāpat principā pārbaudei, kas ir jāveic, lai izskatītu lūgumu sniegt iespēju iepazīties ar dokumentiem, ir jābūt konkrētai. Pirmkārt, ar to vien, ka dokuments ir saistīts ar interesēm, kuras aizsargā izņēmums, nepietiek, lai attaisnotu šī izņēmuma piemērošanu (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2000. gada 13. septembra spriedumu lietā T-20/99 *Denkavit*/Komisija, *Recueil*, II-3011. lpp., 45. punkts). Šādu piemērošanu principā var pamatot tikai tad, ja iestāde iepriekš ir novērtējusi, pirmkārt, vai iespēja iepazīties ar dokumentu var konkrēti un faktiski apdraudēt aizsargātas intereses, un, otrkārt, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. un 3. punktā paredzētajos gadījumos – vai nepastāv prioritāras sabiedrības intereses, kas pamato konkrētā dokumenta izpaušanu. Turklāt riskam, ka tiks apdraudētas aizsargātās intereses, ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam (Vispārējās tiesas 2002. gada 7. februāra spriedums lietā T-211/00 *Kuijer*/Padome, *Recueil*, II-485. lpp., 56. punkts). Tādējādi iestādei, lai piemērotu izņēmumu, ir jāveic konkrēta pārbaude un tā ir jāatspoguļo lēmuma pamatojumā (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 1999. gada 19. jūlija spriedumu lietā T-14/98 *Hautala*

/Padome, *Recueil*, II-2489. lpp., 67. punkts, iepriekš 38. punktā minēto 2000. gada 6. aprīļa spriedumu lietā T-188/98 *Kuijer*/Padome, *Recueil*, II-1959. lpp., 38. punkts, un iepriekš 84. punktā minēto spriedumu lietā *Verein für Konsumenteninformation*/Komisija, 69. punkts).

92 Ir nepieciešama arī konkrēta un individuāla katra dokumenta pārbaude, jo pat gadījumā, ja ir skaidrs, ka piekļuves pieteikums ir saistīts ar dokumentiem, uz kuriem attiecas izņēmums, tikai veicot šādu pārbaudi, iestādes var novērtēt iespēju pieprasītājam piešķirt daļēju piekļuvi atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktam. Piemērojot Uzvedības kodeksu saistībā ar publisku piekļuvi Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 1993, L 340, 41. lpp.), Vispārējā tiesa kā nepietiekamu jau ir noraidījusi dokumentu novērtējumu, kas īstenots, drīzāk ņemot vērā kategorijas, nevis veicot salīdzinājumu ar konkrētiem šajos dokumentos iekļautiem informācijas elementiem. Pārbaudei, kura ir jāveic iestādei, būtu jāļauj tai konkrēti novērtēt, vai norādītais izņēmums faktiski attiecas uz visu minētajos dokumentos iekļauto informāciju (iepriekš 84. punktā minētais Vispārējās tiesas spriedums lietā *Verein für Konsumenteninformation*/Komisija, 73. punkts, un 2006. gada 6. jūlija spriedums apvienotajās lietās T-391/03 un T-70/04 *Franchet* un *Byk*/Komisija, Krājums, II-2023. lpp., 117. punkts; šajā ziņā skat. arī Vispārējās tiesas 2000. gada 12. oktobra spriedumu lietā T-123/99 lietā *JT's Corporation*/Komisija, *Recueil*, II-3269. lpp., 46. punkts).

93 Tā iestādei principā, pirmkārt, ir jāizvērtē, vai dokuments, par kuru ir iesniegts pieteikums par piekļuvi, iekļaujas kādā no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā uzskaitīto izņēmumu tvērumiem, otrkārt, vai šī dokumenta atklāšana konkrēti un faktiski skar aizsargātās intereses un, treškārt, vai aizsardzības nepieciešamība ir piemērojama visam dokumentam.

94 Šo principu kontekstā būtu jāizskata prasītāja izvirzītais trešais un ceturtais pamats.

Par trešo pamatu, kas saistīts ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta noteikumu pārkāpumu

95 Prasītājs būtībā norāda, ka tikai par vienu personu, kurai it kā bija jāsaņem indivīda privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzība, pirms līguma izbeigšanas tika aizsākts Kazahstānas iestāžu iniciēts kriminālprocess, ka tās uzvārds iestādēm un sabiedrībai, kā arī Komisijai bija zināms un ka, ievērojot vainīgā smagos pārkāpumus, tam tika piespriests naudas sods, jo šīs personas reputācija jau bija skarta. Tas piebilst, ka, neidentificējot pēc uzvārdiem personas, kuru privātā dzīve un neaizskaramība Komisijas skatījumā bija jāaizsargā, Komisija varēja norādīt to funkcijas. Visbeidzot, dokumentiem, saistībā ar kuriem Komisija pauž apgalvojumu par indivīda privātās dzīves un neaizskaramības riska neievērošanu, ir svarīga nozīme šajā lietā apskatāmā strīda mērķiem.

96 Komisija apstrīd trešā pamata pamatotību un norāda, ka lūgto dokumentu izvērtēšanas laikā tā konstatēja, ka privātā dzīve un neaizskaramība varēja būt skarta noteiktam skaitam personu. Prasītājam nav jāspriež, kurš indivīds ir pelnījis, lai tiktu aizsargāta tā privātā dzīve un neaizskaramība. Neskatoties uz to, prasītājs vispār nav minējis personu, kas atbildes rakstā ir identificēta.

97 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa norāda, ka Regulas N. 1049/2001 vienpadsmitajā apsvērumā ir atgādināts, ka, "izvērtējot izņēmuma gadījumus, iestādēm būtu jāņem vērā Kopienas tiesību principi, kas attiecas uz personas datu aizsardzību visās Savienības darbības jomās".

98 Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts izņēmums piekļuvei dokumentiem gadījumā, ja [dokumenta] atklāšana varētu kaitēt personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai, jo īpaši saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem par personas datu aizsardzību.

99 No judikatūras izriet, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu, kas ir nedalāma tiesību norma, tiek prasīts, lai iespējamais kaitējums indivīda privātajai dzīvei un neaizskaramībai tiktu aplūkots saskaņā ar Savienības tiesību aktiem par personas datu aizsardzību un

it īpaši ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. decembra Regulu (EK) Nr. 45/2001 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (OV 2001, L 8, 1. lpp.) (Tiesas 2010. gada 29. jūnija spriedums lietā C-28/08 P Komisija/*Bavarian Lager*, Krājums, I-6055. lpp., 59. punkts).

100 Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir noteikts īpašs un pastiprināts tiesiskais regulējums attiecībā uz tās personas aizsardzību, kuras personas dati attiecīgajā gadījumā varētu tikt izpausti sabiedrībai (iepriekš 99. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Bavarian Lager*, 60. punkts).

101 Regula Nr. 45/2001 un Regula Nr. 1049/2001 tika pieņemtas ar ļoti nelielu laika atstarpi. Tajās nav normu, kurās būtu skaidri paredzēts vienas regulas pārākums pār otru. Principā ir jānodrošina, ka tās tiek pilnībā piemērotas (iepriekš 99. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Bavarian Lager*, 56. punkts).

102 Saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 1. panta 1. punktu šīs regulas mērķis ir nodrošināt, ka tiek "aizsargātas fizisku personu pamattiesības un brīvības un jo īpaši viņu tiesības uz privāto dzīvi saistībā ar personas datu apstrādi".

103 No Regulas Nr. 45/2001 piecpadsmitā apsvēruma pirmā teikuma izriet, ka Savienības likumdevējs ir minējis nepieciešamību piemērot LES 6. pantu un – tādējādi – ECPAK 8. pantu, "ja Kopienu iestādes vai struktūras veic minēto apstrādi, pildot darbības, kas neietilpst šīs regulas darbības jomā [piemērošanas jomā], un jo īpaši darbības, kas paredzētas ES līguma [redakcijā pirms Lisabonas līguma pieņemšanas] V un VI sadaļā". Savukārt šāda norāde nav vajadzīga attiecībā uz apstrādi, ko veic, pildot darbības, kuras ietilpst minētās regulas piemērošanas jomā, jo tādā gadījumā ir acīmredzami piemērojama pati Regula Nr. 45/2001 (iepriekš 99. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Bavarian Lager*, 62. punkts).

104 No tā izriet – ja ar Regulu Nr. 1049/2001 pamatota pieteikuma mērķis ir iegūt piekļuvi dokumentiem, kuros ir personas dati, tad ir pilnībā piemērojamas Regulas Nr. 45/2001 normas (iepriekš 99. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Bavarian Lager*, 63. punkts). Taču jāatgādina, ka ar Regulas Nr. 45/2001 8. pantu nosūtīto personas datu saņēmējam ir uzlikts pienākums pierādīt šo datu izpaušanas nepieciešamību (iepriekš 99. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Bavarian Lager*, 45. punkts). Tāpat ar tās pašas regulas 18. pantu attiecīgajai personai ir piešķirtas tiesības jebkurā laikā iebilst pret datu, kas uz viņu attiecas, apstrādi, ja tam ir likumīgs pamatojums, kurš saistīts ar viņas konkrēto stāvokli.

105 Šajā gadījumā, pirmkārt, attiecībā uz dokumentiem, kas saistīti ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem, saistībā ar kuriem Komisija uzskatīja, ka to saturu nedrīkst izpaust, jo uz tiem attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta izņēmums, tos, ievērojot apstrīdētā lēmuma 4.2. punktu un minētajam lēmumam pievienoto tabulu, var identificēt šādi:

— Lietas materiālos I: Dokumenti Nr. 2/1999 un 7/1999, 2. apakšsadaļa (Izcēlums Nr. 1 un Nr. 2);

— Lietas materiālos IV, 1. daļa: Dokuments Nr. 19/1999, Nr. 2/2000, Nr. 5/2000, Nr. 10/2001, Nr. 14/2001 (Izcēlums Nr. 1-3.);

— Lietas materiālos IV, 2. daļa: Dokuments Nr. 14/1999, Nr. 19/1999, Nr. 9/2001 (Izcēlums Nr. 1-3).

106 Otrkārt, Komisijas atbildes uz otro pierādījumu savākšanas pasākumu vērtējuma ietvaros vispirms ir jākonstatē, ka personas dati, kas saistīti ar pašu prasītāju, ir ietverti šādos dokumentos, kuriem Komisijas skatījumā ir piemērojami Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta izņēmumi:

— Lietas materiāli I: Dokuments Nr. 2/1999 un Nr. 7/1999, 2. apakšsadaļa (Izcēlums Nr. 1. un Nr. 2);

— Lietas materiāli IV, 1. daļa: Dokuments Nr. 19/1999 un Nr. 2/2000;

— Lietas materiāli IV, 2. daļa: Dokuments Nr. 14/1999.

107 Taču, ņemot vērā 90. un 102. punktā atgādināto attiecībā gan uz Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā uzskaitīto izņēmumu striktu interpretāciju, gan arī Regulas Nr. 45/2001 mērķi, ir jāuzskata, ka personas datu, kas attiecas tikai un vienīgi uz attiecīgo piekļuves lūdzēju, atklāšanu nevar liegt tā iemesla dēļ, ka tā apdraud indivīda privāto dzīvi un neaizskaramību.

108 Tādējādi kļūdaini ir tas, ka iepriekš 106. punktā minētos dokumentus Komisija ir atteikusies atklāt, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā minēto izņēmumu.

109 Turklāt ir jāprecizē šādu dokumentu, kuros ir piekļuves lūdzēja personas dati, atklāšanas apjoms. Faktiski šādos apstākļos, ja Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā minēto interešu aizsardzība nav vajadzīga piekļuves lūdzējam, tā savukārt saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 noteikumiem ir jāgarantē trešām personām. Tādējādi pretēji principam, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 1049/2001 mērķis ir sabiedrībai radīt tiesības vispār piekļūt iestāžu dokumentiem (iepriekš 90. punktā minētais spriedums lietā *Sison*/Padome, 43. punkts), ir jāņem vērā, ka, ja – kā tas ir šajā gadījumā – attiecīgajos dokumentos ir personas dati, kas attiecas uz piekļuves lūdzēju, tad pēdējā minētā tiesību panākt to atklāšanu, pamatojoties uz tiesībām piekļūt iestāžu dokumentiem, sekas nav tiesību rašana sabiedrībai vispār piekļūt šiem dokumentiem.

110 Vēl Komisijas atbildes uz otro pierādījumu savākšanas pasākumu vērtējuma ietvaros ir jākonstatē, ka šādos dokumentos, par kuriem Komisija apgalvo, ka uz tiem daļēji attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkts, ir ietverti personas dati par fiziskām personām, kas ar prasītāju nav saistītas:

— Lietas materiāli IV, 1. daļa: Dokuments Nr. 5/2000, Nr. 10/2001 un Nr. 14/2001 (Izcēlums Nr. 1-3);

— Lietas materiāli IV, 2. daļa: Dokuments Nr. 19/1999 un Nr. 9/2001 (Izcēlums Nr. 1-3).

111 Protams, ir jāatvaira Komisijas izvirzītais arguments, saskaņā ar kuru prasītāja nekur atbildes rakstā nav nosaukusi personu, kuru tā identificē kā tādu, kura nepretendē uz indivīda privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzību. Faktiski ir jākonstatē, ka šāds apgalvojums ir acīmredzami kļūdains, jo no prasības pieteikuma skaidri izriet, ka prasītājs tur šo personu ir minējis.

112 Savukārt ir pamatots Komisijas uzskats, ka prasītājam nav jāizvērtē, vai persona ir vai nav pelnījusi indivīda privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzību. Faktiski no iepriekš 99.–101., 103. un 104. punktā atgādinātās judikatūras izriet, ka aizsardzība, kas jāpiešķir, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta noteikumus, ir jānodrošina, stingri ievērojot Regulas Nr. 45/2001 noteikumus. Taču šajā pēdējā minētajā regulā nav paredzēts pamattiesību, ko tā garantē, aizsardzības izņēmums tā iemesla dēļ, ka attiecīgie dati attiecas uz personu, kura šādu aizsardzību nav pelnījusi.

113 Tātad ir jāizvērtē tikai tas, vai Komisijai bija pamats uzskatīt, ka dažos dokumentos, kuriem prasītājs lūdza piekļūt neierobežotā apmērā, bija personas dati, kas varētu pamatot lēmumu atteikt prasītājam neierobežotu piekļuvi minētajiem dokumentiem, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

114 Šai sakarā, pirmkārt, no Regulas Nr. 45/2001 2. panta a) punkta noteikumiem izriet, ka "personas dati" ir jebkāda informācija, kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu, ko var tieši vai netieši identificēt, jo īpaši atsaucoties uz identifikācijas numuru vai vienu vai vairākiem faktoriem, kas ir raksturīgi tās fiziskajai, fizioloģiskajai, garīgajai, ekonomiskajai, kultūras vai sociālajai identitātei".

115 Otrkārt, no judikatūras izriet, ka vārdus un uzvārdus var uzskatīt par personas datiem Regulas Nr. 45/2001 2. panta a) punkta izpratnē (iepriekš 99. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Bavarian Lager*, 68. punkts).

116 Turklāt Tiesa pamatoti ir nospriedusi, ka darbība, kurā ietilpst atsaukšanās komunikācijas ceļā uz dažādām personām un to identificēšana vai nu pēc uzvārdiem, vai ar kādiem citiem līdzekļiem, piemēram, to telefona numuriem vai informāciju par to darba apstākļiem un to vaļaspriekiem, ir "datu apstrāde" Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvas 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 31. lpp.) izpratnē (Tiesas 2003. gada 6. novembra spriedums lietā C-101/01 *Lindquist*, *Recueil*, I-12971. lpp., 27. punkts).

117 Tādējādi papildu datiem par uzvārdiem ir jāuzskata, ka informācijas elementi, kas saistīti ar personas veiktu profesionālu darbību, arī var tikt uzskatīti par personas datiem, jo, pirmkārt, runa ir par informāciju, kas saistīta ar minēto personu profesionālo darbību, un, otrkārt, minētā informācija ļauj netieši identificēt fizisku personu Regulas Nr. 1049/2001 2. panta a) punkta izpratnē, jo tā ir saistīta ar precīzu datumu vai kalendāro periodu.

118 Taču šajā gadījumā no apstrīdētā lēmuma izriet, ka attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta izņēmumu Komisija precizēja, ka noteiktu dokumentu neatklātajās daļās bija personu vārdi un uzvārdi un informācija, kas skāra to reputāciju, un ka minētajos dokumentos bija atsauces uz informāciju par kriminālizmeklēšanas procesiem, nelikumībām, pārmetumi par līgumā LIEN 97–2011 iesaistīto nevalstisko organizāciju korumpētību; šīs atsauces vienmēr neatspoguļoja Komisijas nostāju, bet – ja tās tiktu atklātas – varēja kaitēt minēto personu reputācijai un šī iemesla dēļ skart to privāto dzīvi un neaizskaramību.

119 Šai sakarā vispirms ir jānorāda, ka prasītājs neapstrīd, ka iepriekš 10. punktā minētajos, ar līgumu LIEN 97-2011 saistīto lietas materiālu dokumentos ir personas dati Regulas Nr. 45/2001 izpratnē.

120 Tālāk – ko prasītājs arī neapstrīd – ir jākonstatē, ka Komisija ir veikusi konkrētu un individuālu ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos lietas materiālos esošo un iepriekš 110. punktā minēto dokumentu vērtējumu.

121 Faktiski, neskatoties uz Komisijas norādītā pamatojuma summāro raksturu – kā tas īsi izklāstīts iepriekš 118. punktā, lai pamatotu ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta saistītā izņēmuma piemērošanu, no šī pamatojuma izriet, ka Komisija iepriekš 110. punktā minētajos, ar līgumu LIEN 97-2011 saistīto lietas materiālu dokumentos identificēja datus, kurus būtu jāaizsargā atbilstoši minētā izņēmuma noteikumiem.

122 Visbeidzot, prasītājs apstiprina, ka iepriekš 110. punktā minēto, ar līgumu LIEN 97-2011 saistīto lietas materiālu dokumentos bija ietverti dati par vienu vienīgu personu, kurai nebija piemērojama indivīda privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzība, un ka šiem dokumentiem bija svarīga nozīme ne tikai prāvā, kas šajā gadījumā rit starp prasītāju un Komisiju, bet arī, kura tiek iztiesāta Briseles pirmās instances tiesā. Taču neviens no šiem argumentiem nav ņemams vērā.

123 Pirmkārt, kā tas jau tika norādīts iepriekš 112. punktā, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta noteikumus, nav jāvērtē, vai attiecīgie dati attiecās uz personu, kurai saskaņā ar minētajiem noteikumiem, būtu jāpiemēro privātās dzīves aizsardzība un neaizskaramība.

124 Otrkārt, no iepriekš 99.–101., 103. un 104. punktā atgādinātās judikatūras izriet, ka aizsardzība, kas jāpiešķir personas datiem, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu, ir īpaša un pastiprināta. Šai sakarā minētā piemērošana ir jānodrošina, stingri ievērojot Regulas Nr. 45/2001 noteikumus. Taču pretēji Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā minētajam izņēmumam, tā ir pakļauta Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktam un Regulai Nr. 45/2001 un no tās nevar atteikties, pamatojoties uz sevišķām sabiedrības interesēm. Tātad, pieņemot, ka prasītājs, minēdams, ka attiecīgajiem dokumentiem ir svarīga nozīme gan šajā prāvā, tiesājoties ar Komisiju, gan arī prāvā, ko patlaban iztiesā Briseles pirmās instances tiesa, ir atsaucies uz sevišķām sabiedrības interesēm, bija jākonstatē, ka šādam argumentam acīmredzami nebija nekādas nozīmes.

125 Tādējādi pamatoti ir tas, ka attiecībā uz iepriekš 110. punktā uzskaitītajiem dokumentiem Komisija ir tos atteikusies pilnībā atklāt, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā norādīto izņēmumu.

126 No iepriekš minētajiem 108. un 125. punkta izriet, ka trešais pamats ir jāpieņem kā daļēji pamatots, kur tas attiecas uz apstrīdētā lēmuma atcelšanu, jo ar to ir tikuši pārkāpti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta noteikumi tādēļ, ka prasītājam uz šo noteikumu pamata skaidri ir atteikta piekļuve iepriekš 106. pantā uzskaitītajiem dokumentiem.

Par ceturto pamatu, kas saistīts ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas noteikumu pārkāpumu

127 Prasītājs būtībā norāda, ka Komisija nav minējusi nevienu konkrētu argumentu, kas pamatotu atteikumu atklāt ar līgumu LIEN 97-2011 saistīto lietas materiālu dokumentus, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otro daļu, un nav pierādījusi, ka desmit gadus pēc vienpusējas atkāpšanās no līguma to dokumentu, kas attiecās vai nu uz audita veikšanu, vai arī uz nu jau pabeigto, ar līgumu saistīto lēmuma pieņemšanas procesu, atklāšana nopietni apdraud tās spēju pareizi administrēt Savienības finanšu līdzekļus un tās lēmumu pieņemšanas procesu saistībā ar nākotnē noslēdzamajiem līgumiem. Tas piebilst, ka kļūdaini ir tas, ka Komisija atsaucas uz izskatīšanas stadijā atrodošo lietu Briseles pirmās instances tiesā, lai tam pilnībā atteiktu piekļūt ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajiem lietas materiāliem, pamatojot, ka informācija, kas tajos ietverta, varētu liecināt par Komisijas šajā tiesā celtās prasības nepamatotību.

128 Visbeidzot, pastāvot vairākas sevišķas sabiedrības intereses, kas pamato lūgto dokumentu atklāšanu, proti, pirmkārt, prasītāja intereses, tā ziedotāju intereses, kā arī sabiedrības intereses aptvert iemeslus, kuru dēļ Komisija vienpusēji atkāpās no līguma, ko līdzfinansēja prasītājs, kuram bija svarīgas intereses sabiedrības veselības kontekstā, otrkārt, intereses saistībā ar to, ka Komisijas celtajai prasībai Briseles pirmās instances tiesā sabiedrības interesēs ir vajadzīgs Komisijas rīcības novērtējums, un, visbeidzot, dalībvalstu intereses zināt, vai Komisija ievēro Savienības tiesību normas.

129 Komisija būtībā apstrīd ceturtā pamata pamatotību un atsaucas uz apstrīdētā lēmuma 4.1. punktā atrodamo argumentu, kas attiecas uz vajadzību vispārīgā veidā aizsargāt iestādes lēmuma pieņemšanas procedūru. Tā norāda, ka tās pienākums nav Regulas Nr. 45/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas noteikumos minēto izņēmumu ietvaros ņemt vērā prasītāja individuālo ieinteresētību atklāt noteiktus dokumentus, proti, lai tam nodrošinātu labāku aizstāvību prāvā, ko iztiesā Briseles pirmās instances tiesa. Tā uzskata, ka prasītājs atbildes rakstā izvirza jaunus argumentus, ar kuriem tas sliecas pierādīt sevišķu sabiedrības interešu esamību; tie ir argumenti, kurus tātad nevar pieņemt un kuri katrā ziņā nav pietiekami, lai atkāptos no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmuma.

130 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa atgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otro daļu var atteikt piekļuvi dokumentam, kas ietver viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

131 Ņemot vērā iepriekš 90. punktā atgādinātā principa par tiesībām uz piekļuvi iestāžu dokumentiem striktu interpretāciju, Tiesa pamatoti ir nospriedusi, ka tikai attiecībā uz daļu iekšējai lietošanai paredzētu dokumentu, proti, tādu dokumentu, kuros ietverts viedokļu izklāsts iekšējām vajadzībām saistībā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgajā iestādē, minētā 3. punkta otrā daļa dod tiesības atteikt piekļuvi arī tad, kad lēmums jau ir pieņemts, ja šo dokumentu izpaušana var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē (Tiesas 2011. gada 21. jūlija spriedums lietā C-506/08 P, Zviedrija/*MyTravel* un Komisija, Krājums, I-6237. lpp., 79. punkts).

132 Tādējādi šī Regulas Nr. 1049/2001 noteikuma mērķis ir aizsargāt noteiktus, procedūras laikā sagatavotus dokumentus, kuru izpaušana pat pēc procedūras beigām būtiski var kaitēt attiecīgās iestādes lēmumu pieņemšanas procedūrai. Jo šādi dokumenti ietver "viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē".

133 Visbeidzot, saskaņā ar pastāvīgu judikatūru, kas atgādināta iepriekš 91. un 92. punktā, pirmkārt, vērtējumam, kas tiek prasīts, apstrādājot pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, ir jābūt konkrētam un individuālam un riskam, ka tiks apdraudētas aizsargātās intereses, ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam.

– Galvenie apsvērumi

134 Šajā gadījumā attiecībā uz dokumentiem ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos lietas materiālos, Komisija uzskatīja, ka saturu nevar izpaust, jo uz to attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrā daļa, un tos, ievērojot apstrīdētā lēmuma 4.1. punktu un apstrīdētajam lēmumam pielikumā pievienoto tabulu, var identificēt šādi:

— Lietas materiāli I: Dokuments Nr. 4/1999, Nr. 6/1999 (Izcēlums Nr. 2), Nr. 7/1999 (2. apakšsadaļa) un Nr. 8/1999;

— Lietas materiāli II: Dokuments Nr. 4/1999 un Nr. 1/2000;

— Lietas materiāli IV, 1. daļa: nenumurēts dokuments, Komisijas identificēts apstrīdētā lēmuma 4.1. punktā (8. lpp.) un minētajam lēmumam pielikumā pievienotajā tabulā (3. lpp.) kā dokuments bez datuma, un Nr. 2/1999, Nr. 3/1999 (Izcēlums Nr. 2), Nr. 4/1999 (Izcēlums Nr. 1, 2 un 3), Nr. 5/1999, Nr. 7/1999 - Nr. 14/1999, Nr. 16/1999, Nr. 17/1999, Nr. 19/1999 (1. apakšsadaļa), Nr. 23/1999, Nr. 25/1999, Nr. 26/1999 (1. apakšsadaļa), Nr. 1/2000, Nr. 2/2000, Nr. 4/2000, Nr. 3/2001 (Izcēlums Nr. 1 un 2), Nr. 3/2001 (Izcēlums Nr. 1 un 2), Nr. 6/2001, Nr. 13/2001 (Izcēlums Nr. 1 un 2) un Nr. 19/2001 (Izcēlums Nr. 3);

— Lietas materiāli IV, 2. daļa: Dokuments Nr. 2/1999 (Izcēlums Nr. 2), Nr. 7/1999 – Nr. 9/1999, Nr. 12/1999, Nr. 14/1999, Nr. 18/1999 (Izcēlums Nr. 1 un 2), Nr. 20/1999 (Izcēlums Nr. 2., 3, 5, 7 un 9), Nr. 2/2000 (Izcēlums Nr. 2), Nr. 3/2000 (Izcēlums Nr. 2), Nr. 4/2000 (Izcēlums Nr. 1), Nr. 1/2001, Nr. 2/2001 (Izcēlums Nr. 1 un 2), Nr. 3/2001 (Izcēlums Nr. 1 un 2) un Nr. 7/2001 (Izcēlums Nr. 1 un 2).

135 Šajā ceturtā pamata izskatīšanas stadijā vispirms ir jāizvērtē, vai saskaņā ar iepriekš 92. punktā atgādināto judikatūru Komisija apstrīdētajā lēmumā ir veikusi konkrētu un individuālu katra, iepriekš 134. punktā uzskaitītā dokumenta pārbaudi.

136 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka pamatojuma elementi par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmumu piemērošanu ir atrodami apstrīdētā lēmuma 4.1. punktā un minētajam lēmumam pievienotajā tabulā.

137 Apstrīdētā lēmuma 4.1. punktā ir ietvertas trīs apakšsadaļas, kas attiecas uz trim atsevišķiem lēmumu pieņemšanas procesiem, attiecīgi, par audita veikšanu un izmeklēšanas procedūrām par līgumu LIEN 97-2011 (4.1.1. punkts), vienpusēju atkāpšanos no līguma LIEN 97-2011 (4.1.2. punkts) un iespēju izdot maksājuma rīkojumu un to izpildīt (4.1.3. punkts). Turklāt pirms šiem trim punktiem ir četras daļas, kas ir apstrīdētā lēmuma 4.1. punkta ievads (turpmāk tekstā – "4.1. punkta ievads"). Visbeidzot, no apstrīdētā lēmuma motīvu – kā tie norādīti sākot no 4.1.3. punkta otrās daļas (skat. apstrīdētā lēmuma 10. lpp.) līdz pat 4.1. punkta pēdējai daļai – daļas izriet, ka šis pamatojums attiecas uz visām, attiecīgi, iepriekš minētajos 4.1.1, 4.1.2 un 4.1.3. punktos norādītajām jomām. Tādējādi jāuzskata, ka šis pamatojums ir apstrīdētā lēmuma 4.1. punkta secinājums (turpmāk tekstā – "4.1. punkta secinājumos norādītais pamatojums").

138 Pirmkārt, attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 4.1. punkta ievadā minēto pamatojumu ir jānorāda, ka Komisija ir vien atgādinājusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas noteikumus, uzskaitījusi visus dokumentus, uz kuriem tā ir attiecinājusi ar minēto tiesību normu saistīto izņēmumu un, visbeidzot, norādījusi, ka šo dokumentu saturs "neatspoguļo Komisijas galīgo nostāju, bet gan pārdomas, stratēģiju un iespējamo Komisijas ierēdņu radīto notikumu gaitu" un ka "šie dokumenti ir tikuši sagatavoti iekšējai lietošanai paredzētām instrukcijām un ir darba dokumenti ziņojumam lēmuma pieņemšanas procedūras laikā".

139 Tādēļ apstrīdētā lēmuma 4.1. punkta ievadā minētais pamatojumā nav konkrēts un individuāls ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos lietas materiālos atrodamo dokumentu vērtējums, saistībā ar kuriem Komisija ir atsaukusies uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmumu.

140 Otrkārt, attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 4.1.1 – 4.1.3. punktā norādīto pamatojumu ir jākonstatē, ka Komisija ir vien abstrakti un vispārīgi minējusi iemeslus, kuru dēļ šajos trīs punktos uzskaitītajiem, ar līgumu LIEN 97-2011 saistīto lietas materiālu dokumentiem ir bijis jāpiemēro Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmums.

141 4.1.1. punktā, kas attiecas uz lēmuma pieņemšanas procedūru par "pārbaudes apmeklējuma noorganizēšanu, kā arī par ziņojumu saistībā ar jautājumu par to, vai un kā būtu jāveic audits", Komisija ir vien uzskaitījusi ar šādu procesu saistītos, līguma LIEN 97-2011 lietas materiālos atrodamos dokumentus un vispārīgi norādījusi, ka tie attiecas uz ierēdņu sanāksmēm un telefoniskām intervijām, kas administrēja līgumu LIEN 97-2011 un kuri meklēja visus atbilstošos faktus, kas mudināja prasītāju mainīt līgumpartneri minētā līguma ietvaros. Visbeidzot, tā piebilst, ka tās galīgā nostāja par šai lietā veikto pārbaudes apmeklējumu un fakti saistībā ar līgumpartnera maiņu esot tikuši prasītājam paziņoti un tie ir atrodami vairākos izziņotajos dokumentos.

142 Tāpat 4.1.2. punktā, kas attiecas uz lēmuma pieņemšanas procedūru par "vienpusēju atkāpšanos no līguma [LIEN 97-2011]", Komisija ir vien uzskaitījusi ar šādu lēmumu pieņemšanas procedūru saistītos, līguma LIEN 97-2011 lietas materiālos atrodamos dokumentus un vispārīgi norādījusi, ka tajos esot ietvertas iekšējas konsultācijas un priekšlikumi, kam tā lielā mērā neesot sekojusi, pieņemot galīgo lēmumu par vienpusēju atkāpšanos līguma LIEN 97-2011.

143 Visbeidzot, 4.1.3. punktā, kas attiecas uz lēmuma pieņemšanas procedūru par iespēju izdot maksājuma rīkojumu un to izpildīt, Komisija ir vien uzskaitījusi ar šādu lēmumu pieņemšanas procedūru saistītos, līguma LIEN 97-2011 lietas materiālos atrodamos dokumentus un vispārīgi norādījusi, ka virknē no tiem ir bijuši aprēķini, kurus tās dienesti nav ņēmuši vērā. Beigās tā piebilst, ka tās galīgā nostāja attiecoties uz atgūstamās summas daļu un galīgiem aprēķiniem, uz kuriem balstīts un paziņots maksājuma rīkojums.

144 Tādējādi apstrīdētā lēmuma 4.1.1.-4.1.3. punktā minētajā pamatojumā nav ietverts konkrēts un individuāls ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos lietas materiālos atrodamo dokumentu vērtējums, saistībā ar kuriem Komisija ir atsaukusies uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmumu.

145 Treškārt, attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 4.1. punkta secinājumā ietverto pamatojumu Komisija tur izvirza vairākus argumentus, kas būtībā atspoguļoti iepriekš 159 – 161. punktā un kuru kontekstā tā uzskata, ka attiecīgo, ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos lietas materiālos atrodamo dokumentu atklāšana "sabiedrībai radītu priekšstatu par [tās] darba metodēm lēmuma pieņemšanas procedūrā [..] un šāda situācija ārkārtīgi negatīvi ietekmētu lēmuma pieņemšanas procedūru šāda veida lietās". Ir jākonstatē, ka šādam pamatojumam ir vispārīgs un abstrakts apjoms, un tajā nav ietverts konkrēts un individuāls ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos lietas materiālos atrodamo dokumentu vērtējums, saistībā ar kuriem Komisija atsaucās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmumu.

146 Ceturtkārt, attiecībā uz apstrīdētajam lēmumam pievienoto tabulu pietiek vien konstatēt, ka Komisija minētā lēmuma 3. lappusē pēdējā rindkopā norāda, ka, "ja dokumentam nevar piekļūt neierobežotā apmērā, tad [minētajā tabulā] ir atsauce uz Regulu Nr. 1049/2001 un atbilstošiem izņēmumiem."

147 Tāpat – kā norādīts sešu apstrīdētajam lēmumam pievienotās tabulas kolonnu nosaukumos, Komisija ir vien minētajās kolonnās par katru no attiecīgajiem dokumentiem norādījusi:

— tā nosaukumu (1. kolonna);

— datumu (2. kolonna);

— tā aprakstu (3. kolonna);

— tā saturu un tvērumu (4. kolonna);

— tā atklāšanas statusu (5. kolonna);

— tam piemērojamos izņēmumus (6. kolonna).

148 Šādi šajā tabulā Komisija kopsavilkuma veidā apraksta, par ko ir katrs no šiem dokumentiem, vērā ņemamo tā atklāšanas statusu un, ja ir spēkā atteikums par neierobežotu piekļuvi šim dokumentam – norādījusi šī atteikuma juridisko pamatu. Savukārt, tur nav pamatojums, kas ļautu saprast, kādēļ dokumenta atklāšana pilnībā apdraudētu intereses, ko aizsargā izņēmums, uz ko Komisija atsaucas.

149 Tādējādi apstrīdētajam lēmumam pievienotajā tabulā nav ietverts konkrēts un individuāls ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos lietas materiālos atrodamo dokumentu vērtējums, saistībā ar kuriem Komisija atsaucas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmumu.

150 No visa iepriekš minētā izriet, ka, tā kā apstrīdētajā lēmumā nav ietverts konkrēts un individuāls vērtējums par to interešu apdraudējumu, ko aizsargā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmums un kas rastos, ja tiktu atklāti iepriekš 134. punktā uzskaitītie ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos lietas materiālos atrodamie dokumenti, Komisija, skaidri atteikdamās atklāt minēto dokumentu saturu, to pamatojot ar minētajām tiesību normām, ir tās pārkāpusi.

– Papildu apsvērumi

151 Pakārtoti, pareizas tiesvedības interesēs, ņemot vērā pieteikumu par piekļuvi attiecīgo iestāžu dokumentiem ātras un vieglas izskatīšanas mērķi, kam kalpo Regula Nr. 1049/2001 – kā atgādināts iepriekš 68. punktā –, lai ļautu Komisijai no šī sprieduma izdarīt visus lietderīgos secinājumus, būtu jāizvērtē, vai, neskatoties uz iepriekš 150. punktā izdarīto secinājumu, tā attiecībā uz visiem iepriekš 134. punktā uzskaitītajiem dokumentiem, pirmkārt, var balstīties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmumu, un, otrkārt, šī izņēmuma kontekstā – uz vispārīgu un abstraktu pamatojumu, ko tā minēja, atsakot atklāt minētos dokumentus.

152 Sākotnēji, ņemot vērā iepriekš 131. punktā atgādināto judikatūru, būtu jāizvērtē, vai iepriekš 134. punktā uzskaitītajos dokumentos ir ietverts viedoklis Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izpratnē.

153 Katrā ziņā, ņemot vērā šīs lietas materiālos atrodamo informāciju, un, nepastāvot konkrētam un individuālam Komisijas veiktam, ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos lietas materiālos atrodamo dokumentu vērtējumam, saistībā ar kuriem tā balstās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmumu, Vispārējā tiesa nevar izteikties par iepriekš 134. punktā uzskaitīto dokumentu kvalificēšanu vai nekvalificēšanu kā viedokli. Tādēļ Vispārējā tiesa pareizas tiesvedības interesēs par minēto kvalifikāciju spriedīs tikai tad, ja minētajos dokumentos nebūs ietverts viedoklis Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izpratnē.

154 Tā, izvērtējot Komisijas atbildi uz otro pierādījumu savākšanas pasākumu un ņemot vērā iepriekš 131. punktā atgādināto judikatūru, un iepriekš 53. punktā paustos apsvērumus, Vispārējā tiesa konstatē, ka iepriekš 134. punktā uzskaitīto dokumentu vidū, acīmredzami, nav dokumenti, kuros ietverts viedoklis, bet gan:

— vai nu piezīmes par telefoniskām intervijām vai sanāksmēm ar prasītāju, vai par informācijas apmaiņu vai komentāriem starp darbiniekiem par prasītāju, proti:

  — Lietas materiāli I: Dokuments Nr. 4/1999 un Nr. 7/1999 (2. apakšsadaļa);

  — Lietas materiāli II: Dokuments Nr. 4/1999;

  — Lietas materiāli IV, 1. daļa: Dokuments Nr. 2/1999, Nr. 12/1999, Nr. 13/1999, Nr. 16/1999, Nr. 19/1999 (1. apakšsadaļa) un Nr. 2/2000;

  — Lietas materiāli IV, 2. daļa: Dokuments Nr. 9/1999, Nr. 14/1999 un Nr. 4/2000 (Izcēlums Nr. 1);

— vai arī vispārīgi komentāri par lietu, kas saistīta ar līgumu LIEN 97-2011, proti:

  — Lietas materiāli IV, 1. daļa: Dokuments Nr. 4/1999 (Izcēlums Nr. 1 un 2);

  — Lietas materiāli IV, 2. daļa: Dokuments Nr. 2/1999 (Izcēlums Nr. 2), Nr. 2/2000 (Izcēlums Nr. 2) un Nr. 3/2000 (Izcēlums Nr. 2);

— vai arī pieteikumi vai vispārīga informācija par lietu, kas saistīta ar līgumu LIEN 97-2011, proti:

  — Lietas materiāli IV, 1. daļa: Dokuments Nr. 8/1999 – Nr. 11/1999 un Nr. 23/1999;

  — Lietas materiāli IV, 2. daļa: Dokuments Nr. 7/1999, Nr. 8/1999, Nr. 20/1999 (Izcēlums Nr. 2, 3 un 9) un Nr. 3/2000 (Izcēlums Nr. 2);

— vai arī instrukcijas vai vispārīgi komentāri par audita veikšanu lietā, kas saistīta ar līgumu LIEN 97-2011, proti:

  — Lietas materiāli I: Dokuments Nr. 6/1999 (Izcēlums Nr. 2);

  — Lietas materiāli IV, 1. daļa: Dokuments Nr. 3/1999 (Izcēlums Nr. 2) un Nr. 17/1999;

  — Lietas materiāli IV, 2. daļa: Dokuments Nr. 12/1999.

155 Tādējādi acīmredzami kļūdaini ir tas, ka Komisija ir balstījusies uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmumu, lai atteiktu piekļuvi iepriekš 154. punktā uzskaitītajiem, ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem saistītajiem dokumentiem, jo minētajos dokumentos acīmredzami nebija ietverts viedoklis šī panta izpratnē.

156 Otrkārt, ir jāizvērtē, vai attiecībā uz iepriekš 134. punktā minētajiem dokumentiem, izņemot iepriekš 154. punktā minētos dokumentus – tā kā tajos acīmredzami nav ietverts viedoklis – Komisijas norādītais abstraktais un vispārīgais pamatojums saistībā ar tiem apstrīdētajā lēmumā ir tāds, kas papildus konkrētam un individuālam pamatojumam varētu pamatot atteikumu atklāt minētos dokumentus.

157 Būtībā minēto pamatojumu – kāds tas minēts iepriekš 138., 141–143. un 145. punktā – varētu iedalīt četrās turpmāk minētās kategorijās.

158 Vispirms no apstrīdētā lēmuma 4.1. punkta ievadā un 4.1.1.–4.1.3. punktā izklāstītā pamatojuma izriet, ka attiecīgajos dokumentos bija ietverti Savienības darbinieku viedokļi, kas formulēti iepriekšēju konsultāciju un apspriežu laikā saistībā ar līgumu LIEN 97-2011. Precīzāk, šie viedokļi attiecās uz pieņemtajiem lēmumiem, pirmkārt, par audita un izmeklēšanu veikšanu, otrkārt, par vienpusēju atkāpšanos no minētā līguma un iespēju izdot maksājuma rīkojumu. Taču minētajos viedokļos netika atspoguļots galīgais viedoklis, ko par šiem trim jautājumiem ir pieņēmusi Komisija.

159 Tālāk no apstrīdētā lēmumā 4.1. punkta secinājumā ietvertā pamatojuma izriet, ka būtisko principu, uz kuriem balstīta Komisijas lēmumu pieņemšanas procedūra, aizsardzībai vajadzēja nodrošināt, lai tās darbinieki brīvi varētu paust savu viedokli un izteikt priekšlikumus.

160 Tāpat no apstrīdētā lēmuma 4.1. punkta secinājumā ietvertā pamatojuma arī izriet, ka iepriekš 134. punktā uzskaitīto dokumentu atklāšana sabiedrībai radītu priekšstatu par Komisijas izmantotajām darba metodēm. Tādēļ tai būtu ārkārtīgi negatīvs priekšstats par tās lēmumu pieņemšanas procesu līdzīgās lietās.

161 Visbeidzot, no apstrīdētā lēmuma 4.1. punkta secinājumā ietvertā pamatojuma izriet, ka dokumentu par aprēķina metodi, kas pieņemta atgūšanas pieteikuma ietvaros, atklāšana izraisītu paredzamu risku noritošajā tiesvedībā Beļģijā.

162 Ņemot vērā vispārīgā un abstraktā pamatojuma četras kategorijas, Vispārējā tiesa, pirmkārt, konstatē, ka Komisijas arguments, saskaņā ar kuru attiecīgos dokumentus nevar atklāt, jo tajos esot ietverti personīgi tās darbinieku viedokļi iekšējiem mērķiem, viedokļi, kas ierindojami Komisijas galīgā lēmuma sākotnējā stadijā un tie, kas citādi neatspoguļo tās pausto nostāju, ir pretrunā ar pašu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas tekstu.

163 Faktiski ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā skaidri tiek pieļauts, ka pēc tam, kad lēmums ir ticis pieņemts, piekļuve dokumentam, kas ietver viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, tiek piešķirta, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē.

164 Taču šajā gadījumā Komisija ir vien apgalvojusi, ka "tas, ka attiecīgie dokumenti, kas attiecās uz audita veikšanu vai vienpusēju atkāpšanos no līguma ir tikuši sagatavoti un izplatīti pirms vairākiem gadiem, nekādi neizslēdz izņēmumu par to piemērošanu, jo ir paredzams, ka tās lēmuma pieņemšanas process [..] iepriekš minēto iemeslu dēļ varētu tikt nopietni ietekmēts." Šāds pamatojums tā izteikti hipotētiskās dabas dēļ nav pietiekams iepriekš 91. punktā atgādinātās prasības dēļ, kas saistīta ar konkrētu, objektīvu un ļoti reālu risku par aizsargāto sabiedrības interešu ietekmi.

165 Otrkārt, Komisija nevarēja uzskatīt, ka attiecīgo dokumentu par audita veikšanu un maksājuma rīkojumu publiskošana šajā gadījumā ļautu Savienības līdzekļu saņēmējiem apiet audita jomā vai saistībā ar maksājuma rīkojumu piemērojamās tiesību normas un tādējādi nākotnē ārkārtīgi nopietni skart tās lēmumu pieņemšanas procesu.

166 Noteikumi par audita veikšanu ir balstīti uz profesionāļiem zināmām juridiskām normām un zinātniekiem noteikumiem, jo tie tiek mācīti topošajiem auditoriem. Tas pats ir spēkā attiecībā uz noteikumiem par audita veikšanu un maksājuma rīkojumu. Tādēļ nevar uzskatīt, ka šādu noteikumu zināšana šajā gadījumā nopietni ietekmē lēmumu pieņemšanas procesu un līdz ar to Komisijas lēmumu pieņemšanas procesu līdzīgās lietās.

167 Treškārt, Komisija savu atteikumu piekļūt strīdīgajiem dokumentiem nevar pamatot arī ar vajadzību nākotnē līdzīgās situācijās aizsargāt savus darbiniekus no jebkāda ārēja spiediena un tādējādi lēmumu pieņemšanas procesu līdzīgās lietās.

168 Pieņemot, ka strīdīgajos dokumentos tik tiešām ir informācija par Komisijas darbiniekiem, kuru nevajadzētu atklāt, lai tos nepakļautu ārējam spiedienam, vispirms ir jānorāda – kā izriet no iepriekš 130.–132. punktā atgādinātā –, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas mērķis nav aizsargāt personas datus,

kuri būtu pamats darbinieku pakļaušanai ārējam spiedienam, bet tikai noteikta veida dokumentus. Tālāk ir jāatgādina, ka Savienības likumdevējs Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzējis īpašu tiesību normu, kurā ir skaidri norādīts – ja tas ir nepieciešams – ierobežojums personas datu atklāšanai indivīda privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzībai.

169 Tādējādi Komisija savu atteikumu piekļūt šādiem personas datiem nevarēja pamatot ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas noteikumiem.

170 Ceturtkārt, jākonstatē, ka pretēji tam, ko norāda Komisija, tas, ka noteikti dokumenti attiecas uz atgūstamās summas aprēķinu, kas ir Beļģijas tiesā notiekošās prāvas priekšmets, nav pamats atteikumam piekļūt minētajiem, ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem saistītajiem dokumentiem.

171 Protams, Regulas Nr. 1049/2001 sešpadsmitajā apsvērumā ir paredzēts, ka šī regula neskar dalībvalstu, tiesu iestāžu un izmeklēšanas iestāžu jau esošās tiesības piekļūt dokumentiem.

172 Tomēr no Regulas Nr. 1049/2001 noteikumiem neizriet, ka tiesības piekļūt dokumentiem ļauj valstu tiesām atkāpties no Regulas Nr. 1049/2001 ietverta vispārīga noteikuma par sabiedrības piekļuvi iestāžu dokumentiem, it īpaši, ievērojot iepriekš 90. punktā atgādināto judikatūru, saskaņā ar kuru izņēmumi no šīm tiesībām ir jāinterpretē šauri un tie izsmeļoši ir uzskaitīti Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā.

173 Tādējādi attiecībā uz dokumentiem, kas attiecas uz atgūstamās summas aprēķinu, kļūdaini ir tas, ka Komisija ir atteikusies atklāt [dokumentu] saturu, pamatojot, ka minētais aprēķins ir Beļģijas valsts tiesā izskatīšanā atrodošās lietas priekšmets.

174 No iepriekš minētajiem papildu apsvērumiem izriet, ka neviena no Komisijas minētā abstraktā un vispārīgā pamatojuma saistībā ar iepriekš 134. uzskaitītajiem dokumentiem četrām daļām papildu konkrētiem un individuāliem pamatiem nevar attaisnot atteikumu piekļūt minētajiem dokumentiem.

175 Ievērojot iepriekš 150. punktā primāri norādīto nelikumību un nepastāvot vajadzībai izvērtēt prasītāja argumentus par sevišķām sabiedrības interesēm, ir jāpieņem ceturtais pamats visā tā kopumā un tādēļ jāatceļ apstrīdētais lēmums daļā, kurā skaidri ir pausts atteikums prasītājam piešķirt piekļuvi ar līguma LIEN 97-2001 lietas materiāliem saistītajiem dokumentiem, kas uzskaitīti iepriekš 134. punktā, to pamatojot ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmuma noteikumiem.

Par otro pamatu, kas saistīts ar pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu

176 No vienas puses, prasītājs pārmet Komisijai, ka tā nav pamatojusi iemeslus, kuru dēļ starp sākotnējo atbildi un apstrīdēto lēmumu ir palielinājusies virkne dokumentu, kuru saturs ir atzīts vai nu daļēji, vai arī pilnībā kā tāds, kas nekādi neattiecas uz pieteikumu par neierobežotu piekļuvi ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem saistītajiem dokumentiem. No otras puses, Komisija neesot paskaidrojusi, pirmkārt, uz kāda juridiska pamata tā ir balstījusies, paziņojot, ka noteikti dokumenti vai dokumentu daļas daļēji vai nekādā mērā nav saistītas ar minēto piekļuves pieteikumu, un, otrkārt, iemeslus, kuru dēļ ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos lietas materiālos ir dokumenti vai dokumentu daļas, kam nav nekāda sakara ar šajā pieteikumā lūgto. Prasītājs piebilst, ka šīs no apstrīdētā lēmumā izrietošās nesaskaņas vai pat pretrunas prasītājs skaidri ir norādījis divās Komisijas priekšsēdētājam adresētās vēstulēs – 2010. gada 11. jūnijā un 2010. gada 11. augustā –, kas pievienotas atbildes rakstam.

177 Komisija apstrīd otrā pamata pamatotību un šai sakarā norāda, ka tā pietiekamā apmērā ir ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu attiecībā uz to izņēmumu piemērošanu, uz kuriem tā ir balstījusi savu atteikumu pilnībā piekļūt ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem saistītajiem dokumentiem.

178 Šai gadījumā vispirms ir jākonstatē, ka abas prasītāja Komisijas priekšsēdētājam adresētās vēstules, attiecīgi, 2010. gada 11. jūnija un 2010. gada 11. augusta, ir tikušas nosūtītas pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas un prasības pieteikuma iesniegšanas šajā lietā. Tā kā šīs vēstules ir sagatavojis pats

prasītājs, tad tās nevar uzskatīt par pierādījumiem, par kuru esamību prasītājs ir uzzinājis šīs tiesvedības laikā. Faktiski šāda kvalifikācija lietas dalībniekam ļautu šādi pierādījumus radīt pašam, kā arī apiet principu par to, ka prasītājs iesniedz pierādījumus prasības pieteikuma iesniegšanas stadijā, kā tas paredzēts Reglamenta 44. pantā. Tāpat tā paša iemesla dēļ nevar uzskatīt, ka minētās vēstules, kuru esamība ir nākusi gaismā šīs tiesvedības laikā, ir jauna informācija, kas ļauj izvirzīt jaunu pamatu Reglamenta 48. panta 2. punkta izpratnē.

179 Tādēļ ir jānoraida prasītāja lūgums pievienot abas Komisijas priekšsēdētājam adresētās 2010. gada 11. jūnija un 2010. gada 11. augusta vēstules šīs lietas materiāliem.

180 Primāri ir jāatgādina, ka no judikatūras izriet, ka pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formas prasība, kas ir jānošķir no pamatojuma pamatotības, kas attiecas uz apstrīdētā akta likumību pēc būtības (skat. Vispārējās tiesas 2007. gada 12. decembra spriedumu lietā T-112/05 *Akzo Nobel* u.c./Komisija, Krājums, II-5049. lpp., 94. punkts).

181 Tāpat saskaņā ar pastāvīgu judikatūru pamatojumam, kas prasīts LESD 296. pantā, jābūt atbilstošam attiecīgā tiesību akta būtībai un tajā skaidri un neapšaubāmi ir jābūt norādītai tās iestādes argumentācijai, kas pieņēmusi attiecīgo tiesību aktu, tādā veidā, kas ieinteresētajām personām ļauj iepazīties ar pieņemtā tiesību akta pamatojumu un kompetentajai tiesai īstenot tās kontroles pilnvaras. Prasība norādīt pamatojumu ir izvērtējama, ievērojot attiecīgās lietas apstākļus, it īpaši attiecīgā tiesību akta saturu, izvirzīto pamatu būtību un interesi saņemt izskaidrojumu, kāda ir tiesību akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu aplūkoti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo tiesību akta pamatojuma atbilstība minētajā 296. pantā noteiktajām prasībām ir jāvērtē ne tikai atkarībā no tā formulējuma, bet arī konteksta, kā arī visu tiesību normu kopuma, kas regulē attiecīgo jomu (Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-367/95 P Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 63. punkts, un iepriekš 90. punktā minētais spriedums lietā *Sison*/Padome, 80. punkts).

182 Attiecībā uz piekļuves dokumentiem pieteikumu – ja attiecīgā iestāde šādu piekļuvi atsaka, tai katrā konkrētajā gadījumā, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju, ir jāpierāda, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā uzskaitītie izņēmumi patiešām attiecas uz dokumentiem, kuriem tiek lūgta piekļuve (Vispārējās tiesas 2005. gada 26. aprīļa spriedums apvienotajās lietās T-110/03, T-150/03 un T-405/03 *Sison*/Padome, Krājums, II-1429. lpp., 60. punkts, un 2006. gada 17. maija spriedums lietā T-93/04 *Kallianos*/Komisija, Krājums FP, I-A-2-115. un II-A-2-537. lpp., 90. punkts). Saskaņā ar šo judikatūru iestādei, kas atteikusi piekļuvi dokumentam, tātad jāsniedz pamatojums, kas ļauj saprast un pārbaudīt, pirmkārt, vai pieprasītais dokuments tiešām attiecas uz jomu, kuru skar minētais izņēmums, un, otrkārt, vai pastāv ar šo izņēmumu saistītā aizsardzības vajadzība (iepriekš minētais 2005. gada 26. aprīļa spriedums apvienotajās lietās *Sison*/Padome, 61. punkts).

183 Šajā gadījumā otrā pamata pamatotības izvērtēšanai ir jāizšķir trīs šādas dokumentu kategorijas:

— dokumenti, par kuriem Komisija nav pieņēmusi lēmumu, jo tie neesot atkārtotā pieteikuma Regulas Nr. 1049/2001 8. panta izpratnē objekts un tātad tie ir ārpus attiecīgā piekļuves pieteikuma tvēruma;

— dokumenti, par kuriem Komisija nav pieņēmusi lēmumu, jo tie neattiecoties uz līgumu LIEN 97-2011 un tātad tie ārpus attiecīgā piekļuves pieteikuma tvēruma;

— dokumenti, dokumentu izvilkumi, saistībā ar kuriem Komisija ir atteikusies piešķirt piekļuvi prasītājam, jo uz tiem attiecoties viens no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā uzskaitītajiem izņēmumiem.

Dokumenti, par kuriem Komisija nav pieņēmusi lēmumu, jo tie neesot atkārtotā pieteikuma objekts un tie esot ārpus piekļuves pieteikuma tvēruma

184 Ir skaidrs, ka šie dokumenti ir citi, Ombuda darbiniekam nodotie dokumenti – kā tie definēti sākotnējā pieteikumā.

185 Attiecībā uz šiem dokumentiem ir jānorāda, ka lēmuma nepieņemšana no Komisijas puses, lai gan – kā tas tika konstatēts iepriekš 61. punktā – no sākotnējā pieteikuma skaidri izriet, ka prasītājs lūdza neierobežotu piekļuvi citiem Ombuda darbiniekam nodotajiem dokumentiem, ir jākvalificē kā netiešs, Vispārējā tiesā pārsūdzams atteikums piekļūt dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 8. panta izpratnē.

186 Šāds netiešs atteikums pēc definīcijas sevī ietver absolūtu pamatojuma trūkumu. No tā izriet, ka šai sakarā paustie Komisijas apsvērumi un apgalvojumi Savienības tiesā, pat pieņemot, ka tie ir pareizi, nenovērš šāda pamatojuma trūkumu (šai sakarā skat. Tiesas 1996. gada 24. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-329/93, C-62/95 un C-63/95 Vācija u.c./Komisija, *Recueil*, I-5151. lpp., 48. punkts, un Vispārējās tiesas 2005. gada 19. oktobra spriedumu lietā T-318/00 *Freistaat Thüringen*/Komisija, Krājums, II-4179. lpp., 127. punkts). Šādi tas ir, runājot par it kā neprecīzo formulējumu sākotnējā pieteikumā. Kā tika norādīts iepriekš 83. un 85. punktā – šādā gadījumā Komisijai saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 2. punktu un labas pārvaldības principu bija prasītājam jālūdz precīzāk definēt lūgtos dokumentus, ko tā diemžēl šajā gadījumā nav darījusi.

187 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka attiecībā uz citiem Ombuda darbiniekam nodotajiem dokumentiem apstrīdētajā lēmumā ir ietverts netiešs atteikums tiem piekļūt, ko prasītājs ir lūdzis, un ka šis atteikums nav pienākuma norādīt pamatojumu, kā tas saskaņā ar LESD 296. pantu tiek prasīts no Savienības iestādēm, izpilde.

Dokumenti, saistībā ar kuriem Komisija nav pieņēmusi lēmumu, jo tie neattiecoties uz līgumu LIEN 97-2011 un tie esot ārpus piekļuves pieteikuma tvēruma

188 Attiecībā uz šiem dokumentiem vispirms ir jānorāda, ka atbildē uz Vispārējās tiesas sēdē uzdotu jautājumu prasītājs skaidri apstiprināja, ka tās piekļuves pieteikums attiecoties vien uz dokumentiem, kas saistīti ar līgumu LIEN 97-2011. Ņemot vērā minētā pieteikuma objektu – kā to tiesas sēdē apstiprināja prasītājs – tādējādi, pamatojoties uz Komisijas atbildi uz otro pierādījumu savākšanas pasākumu, ir jāizvērtē, vai pamatoti ir tas, ka tā ir uzskatījusi, ka noteiktu ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem saistīto dokumentu saturs pilnībā vai daļēji nesakrīt ar šo objektu. Šai sakarā ir jāatgādina, ka minētie dokumenti ir apstrīdētā lēmuma 3.1. punktā minētie.

– Dokumenti, kuru saturs it kā pilnībā ir ārpus piekļuves pieteikuma tvēruma

189 Attiecībā uz dokumentiem, par kuriem Komisija uzskata, ka to saturs ir pilnībā ārpus piekļuves pieteikuma tvēruma, tos, ievērojot apstrīdētā lēmuma 3.1. punktu un tam pievienoto tabulu, var identificēt šādi:

— Lietas materiāli I: Dokuments Nr. 7/1999, 1. apakšsadaļa (kas atbilst Eiropas brīvprātīgo centram adresētajai vēstulei 1999. gada 30. martā plkst. 9.50);

— Lietas materiāli IV, 1. daļa: Dokuments Nr. 6/1999 (minēts vienīgi apstrīdētajam lēmumam pievienotajā tabulā (5. lpp.));

— Lietas materiāli IV, 2. daļa: Dokuments Nr. 15/1999, Nr. 21/1999, Nr. 23/1999, Nr. 24/1999, Nr. 26/1999, Nr. 1/2000, Nr. 5/2000, Nr. 6/2000, Nr. 10/2000, Nr. 11/2000, Nr. 14/2000, Nr. 4/2001 un Nr. 6/2001.

190 Izvērtējot Komisijas atbildi uz otro pierādījumu savākšanas pasākumu, Vispārējā tiesa vispirms konstatē, ka šādu dokumentu saturs, ko Komisija norādījusi kā tādu, kas neattiecas uz prasītāja piekļuves pieteikuma objektu, gluži otrādi, no vienas puses, tieši vai netieši un, no otras puses, pilnībā

vai daļēji attiecas uz piekļuves ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajiem lietas materiāliem pieteikuma objektu, nepastāvot vajadzībai, lai Vispārējā tiesa šajā spriedumā norādītu uz attiecīgiem izvilkumiem minētajos dokumentos, un, proti:

— Lietas materiāli I: Dokuments Nr. 7/1999, 1. apakšsadaļa;

— Lietas materiāli IV, 1. daļa: Dokuments Nr. 6/1999;

— Lietas materiāli IV, 2 daļa: Dokuments Nr. 15/1999, Nr. 21/1999, Nr. 24/1999, Nr. 26/1999, Nr. 1/2000, Nr. 10/2000 un Nr. 6/2001.

191 Tālāk attiecībā uz Dokumentu Nr. 23/1999 Lietas materiālos IV, 2. daļā, ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos lietas materiālos, Vispārējā tiesa konstatē, ka pretēji Komisijas norādītajām apstrīdētajam lēmumam pielikumā pievienotās tabulas 12. lappusē, tā saturs neattiecas tikai un vienīgi uz sanāksmi, kas nav saistīta ar līgumu LIEN 97-2011. Faktiski, lai arī tas attiecas uz minētā dokumenta otro apakšsadaļu, kas sākas ar vārdiem "Now, an other very important issue", tā paša dokumenta pirmās apakšsadaļas saturs, kas pēc ievada "Dear Isabella", attiecas uz līgumu LIEN 97-2011.

192 Tāpat attiecībā uz Dokumentu Nr. 6/2000 Lietas materiālos IV, 2. daļā, ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos lietas materiālos, Vispārējā tiesa konstatē, šajā dokumentā, pirmkārt, ir pirmā apakšsadaļa, kurā ir atstāstīta korespondence, kas nav saistīta ar līguma LIEN 97-2011 lietas materiāliem, un, otrkārt, otrā apakšsadaļa, kurā ir ar roku rakstītas piezīmes. Šīs piezīmes ir pietiekami salasāmas, lai identificētu notikumu hronoloģiju, kas saistīti ar līgumu LIEN 97-2011. Tāpat noteikti minētie noteikumi ir aprakstīti Dokumentā Nr. 23/1999 Lietas materiālos IV, 1. daļā, ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos lietas materiālos, un šis dokuments tika atklāts, izņemot tajā ietvertās tabulas 49. līniju. Tādējādi tikai Dokumenta Nr. 6/2000 pirmās apakšsadaļas Lietas materiālos IV, 2. daļā, ar līgumu LIEN 97-2011 saistītajos lietas materiālos saturs nav saistīts ar prasītāja piekļuves pieteikuma objektu.

193 Visbeidzot, attiecībā uz šādiem dokumentiem Vispārējā tiesa konstatē, ka Komisija pamatoti ir uzskatījusi, ka to saturs ir pilnībā ārpus prasītāja piekļuves pieteikuma tvēruma: Lietas materiāli IV, 2. daļa, Dokuments Nr. 5/2000, Nr. 11/2000, Nr. 14/2000 un Nr. 4/2001.

194 No iepriekš minētajiem secinājumiem izriet, ka attiecībā uz iepriekš 190. punktā uzskaitītajiem dokumentiem – Dokumentu Nr. 23/1999 (1. apakšsadaļa), Lietas materiāli IV, 2. daļa, un Dokumentu Nr. 6/2000 (2. apakšsadaļa), Lietas materiāli IV, 2. daļa – ir jāuzskata, ka – tieši tāpat kā iepriekš 187. punktā izdarītā secinājuma gadījumā – apstrīdētajā lēmumā ir ietverts netiešs atteikums piekļūt šiem dokumentiem, ko lūdzis prasītājs, un ka šis atteikums neatbilst ar LESD 296. pantā Savienības iestādēm noteiktajam pienākumam norādīt pamatojumu.

– Dokumenti, kuru saturs it kā daļēji ir ārpus piekļuves pieteikuma tvērumam

195 Attiecībā uz šiem dokumentiem tos, ievērojot apstrīdētā lēmuma 3.1. punktu un tam pievienoto tabulu, var identificēt šādi:

— Lietas materiāli I: Dokuments Nr. 1/1999, Nr. 2/1999 un Nr. 6/1999;

— Lietas materiāli II: Dokuments Nr. 1/1999 un Nr. 5/1999;

— Lietas materiāli IV, 1. daļa: Dokuments Nr. 1/1999, Nr. 3/1999 (Izcēlums Nr. 1), Nr. 14/2001 (Izcēlums Nr. 4) un Nr. 19/2001 (Izcēlums Nr. 1 un 2);

— Lietas materiāli IV, 2. daļa: Dokuments Nr. 1/1999, Nr. 2/1999, Nr. 5/1999, Nr. 12/1999, Nr. 18/1999, Nr. 20/1999, Nr. 22/1999, Nr. 2/2000 – Nr. 4/2000, Nr. 8/2000, Nr. 9/2000 un Nr. 9/2001.

196 Izvērtējot Komisijas atbildi uz otro pierādījumu savākšanas pasākumu, Vispārējā tiesa konstatē, ka šādi dokumenti, kurus Komisija ir norādījusi kā tādus, kas ir ārpus prasītāja piekļuves pieteikuma tvēruma, gluži otrādi tieši vai netieši ir saistīti ar līgumu LIEN 97-2011:

— Lietas materiāli I: Dokuments Nr. 2/1999 un 6/1999 (Izcēlums Nr. 1);

— Lietas materiāli II: Dokuments Nr. 1/1999;

— Lietas materiāli IV, 1. daļa: Dokumenti Nr. 3/1999 (Izcēlums Nr. 1), Nr. 14/2001 (Izcēlums Nr. 4) un Nr. 19/2001 (Izcēlums Nr. 1 un 2);

— Lietas materiāli IV, 2. daļa: Dokuments Nr. 1/1999 (Izcēlums Nr. 1), Nr. 12/1999, Nr. 3/2000 (Izcēlums Nr. 3), Nr. 8/2000 un Nr. 9/2001 (Izcēlums Nr. 4).

197 Savukārt, attiecībā uz šādu dokumentu saturu Vispārējā tiesa konstatē, ka Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka uz piekļuves pieteikumu neattiecas:

— Lietas materiāli I: Dokuments Nr. 1/1999;

— Lietas materiāli II: Dokuments Nr. 5/1999;

— Lietas materiāli IV, 1. daļa: Dokuments Nr. 1/1999;

— Lietas materiāli IV, 2. daļa: Dokuments Nr. 1/1999 (Izcēlums Nr. 2-4), Nr. 2/1999 (Izcēlums Nr. 1 un 3), Nr. 5/1999, Nr. 18/1999 (Izcēlums Nr. 3), Nr. 20/1999 (Izcēlums Nr. 11), Nr. 22/1999, Nr. 2/2000 (Izcēlums Nr. 1 un 3), Nr. 3/2000 (Izcēlums Nr. 1), Nr. 4/2000 (Izcēlums Nr. 2) un Nr. 9/2000.

198 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka attiecībā uz iepriekš 196. punktā uzskaitītajiem dokumentiem ir jāuzskata, ka – tieši tāpat kā iepriekš 187. punktā izdarītā secinājuma gadījumā – apstrīdētajā lēmumā ir ietverts netiešs atteikums piekļūt šiem dokumentiem, ko lūdzis prasītājs, un ka šis atteikums neatbilst ar LESD 296. pantā Savienības iestādēm noteiktajam pienākumam norādīt pamatojumu.

Dokumenti, saistībā ar kuriem Komisija ir atteikusi prasītājam piekļuvi, jo uz tiem attiecoties kāds no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punktā uzskaitītajiem izņēmumiem

199 Attiecībā uz šo dokumentu saturu vispirms ir jāatgādina, ka Komisija, atsacīdama prasītājam tiem piekļūt, ir balstījusies uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrās daļas noteikumiem.

200 Protams, no apstrīdētā lēmuma izriet, ka tā 4. sadaļā "Atteikuma pamatojums" ir meklējams visu to iemeslu izklāsts, kuru dēļ Komisija uzskatīja, ka attiecīgo dokumentu satura atklāšana varētu kaitēt mērķiem, kas aizsargāti, attiecīgi ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 4. panta 3. punkta otro daļu un tādējādi saskaņā ar minētajiem pantiem tā ir jānoraida.

201 Katrā ziņā – kā atgādināts iepriekš 181. punktā – prasītājam pamatojumam ir jāļauj Savienības tiesai veikt tā kontroli. Tāpat, ņemot vērā iepriekš 182. punktā minēto judikatūru, ir jāpārbauda, vai dokumenti, saistībā ar kuriem Komisija atsaucas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 3. punkta otro daļu, tik tiešām attiecas uz jomu, kas norādīta attiecīgajā izņēmumā, un turklāt, vai ar šo izņēmumu saistītā aizsardzības nepieciešamība ir reāla.

202 Pirmkārt, attiecībā uz dokumentiem, saistībā ar kuriem Komisija atsaucas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 3. punkta otrās daļas izņēmumu, no iepriekš 106. un 110. punktā konstatētā izriet, ka minētie dokumenti tik tiešām attiecas uz jomu, kas norādīta

attiecīgajā izņēmumā. Otrkārt, no iepriekš 97.–126. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa bija spējīga īstenot savu tiesas kontroli pār apstrīdēto lēmumu daļā, kas attiecas uz minētajiem dokumentiem. Tādējādi attiecībā uz šiem pēdējiem minētajiem Komisija ir izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, kas LESD 296. pantā ir noteikts Savienības iestādēm.

203 Otrkārt, attiecībā uz dokumentiem, saistībā ar kuriem Komisija ir atsaukusies uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmumu, neskatoties uz to, ka Vispārējā tiesa iepriekš 155. punktā secināja, ka iepriekš 154. punktā uzskaitītajos dokumentos acīmredzami nav viedokļa šīs tiesību normas izpratnē, ir jāatzīst, ka Komisija – pretēji iepriekš 182. punktā minētajā judikatūrā izvirzītajām prasībām – turklāt nav norādījusi, kādēļ tās skatījumā minētajos dokumentos šāds viedoklis ir ietverts. Tādējādi atteikšanās atklāt iepriekš 154. punktā uzskaitītos dokumentus nav pienākuma norādīt pamatojumu, kas LESD 296. pantā ir noteikts Savienības iestādēm, izpilde.

204 Savukārt, attiecībā uz dokumentiem, kas nav iepriekš 154. punktā uzskaitītie un saistībā ar kuriem Komisija ir atsaukusies uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izņēmumu, no iepriekš 134.-174. punktā minētajiem apsvērumiem saistībā ar ceturto pamatu izriet, ka, neraugoties uz primāri konstatēto nelikumību, pirmkārt, minētie dokumenti attiecas uz jomu, kas norādīta attiecīgajā izņēmumā un, otrkārt, Vispārējā tiesa bija spējīga īstenot savu tiesas kontroli pār apstrīdēto lēmumu daļā, kas attiecas uz minētajiem dokumentiem. Tādējādi attiecībā uz šiem pēdējiem minētiem Komisija ir izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, kas LESD 296. pantā ir noteikts Savienības iestādēm.

205 No visiem iepriekš 187., 194., 198., 203. un 204. punktā izdarītajiem secinājumiem izriet, ka otrais pamats ir jāpieņem daļēji.

206 No attiecīgi iepriekš 87., 126., 175. un 205. punktā izdarītajiem secinājumiem izriet, ka prasība ir daļēji pamatota un šai sakarā apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, pirmkārt, daļā, kas attiecas uz netiešu atteikumu piekļūt citiem Ombuda darbiniekam nodotiem dokumentiem, un, otrkārt, kas attiecas uz tiešu atteikumu piešķirt piekļuvi ar līgumu LIEN 97-2011 saistīto lietas materiālu dokumentiem, kas minēti iepriekš 106., 134., 190. un 196. punktā.

Par tiesāšanās izdevumiem

207 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 87. panta 3. punkta pirmajai daļai, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Vispārējā tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

208 Šīs lietas apstākļos, ņemot vērā, ka Komisijai spriedums lielākajā daļā ir nelabvēlīgs, taisnīgi novērtējot lietu, Komisijai ir jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus pašai, kā arī atlīdzināt astoņas desmitdaļas no prasītāja tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) atcelt Eiropas Komisijas 2010. gada 29. aprīļa lēmumu daļā, kas attiecas uz netiešu atteikumu piekļūt Ombuda darbiniekam nodotiem dokumentiem, kas nav šī pēdējā minētā Lietas materiālos I-IV identificēti dokumenti, kas saistīti ar līgumu LIEN 97-2011;

2) atcelt Komisijas 2010. gada 29. aprīļa lēmumu daļā, kas attiecas vai nu uz tiešu, vai netiešu atteikumu piešķirt piekļuvi ar līgumu LIEN 97-2011 saistīto lietas materiālu dokumentiem, kas minēti šī sprieduma 106., 134., 194. un 196. punktā;

3) pārējā daļā prasību noraidīt.

4) Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina astoņas desmitdaļas no *Internationaler Hilfsfonds eV* tiesāšanās izdevumiem.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2012. gada 22. maijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības rašanās fakti 1

Tiesvedība 5

Lietas dalībnieku prasījumi 5

Par prasītāja Vispārējās tiesas kancelejā 2010. gada 29. jūlijā un 2011. gada 11. jūlijā iesniegto vēstuļu satura pieņemamību 6

Par lietas būtību 6

Ievada apsvērumi 7

Par pirmo pamatu, kas būtībā saistīts ar acīmredzamu kļūdu novērtējumā, nosakot sākotnējā pieteikuma objektu, un sekojoši – ar Komisijas pienākuma pilnībā izvērtēt minēto pieteikumu neizpildi 8

Par sākotnējā pieteikuma objektu 8

Par Komisijas lēmuma par pieteikumu neierobežoti piekļūt citiem Ombuda darbiniekam nodotiem dokumentiem neesamības tiesiskumu 10

Par trešo un ceturto pamatu, kas attiecīgi saistīti ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 4. panta 3. punkta otrās daļas noteikumu pārkāpumu 12

Ievada piezīmes 12

Par trešo pamatu, kas saistīts ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta noteikumu pārkāpumu 13

Par ceturto pamatu, kas saistīts ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas noteikumu pārkāpumu 17

– Galvenie apsvērumi 18

– Papildu apsvērumi 20

Par otro pamatu, kas saistīts ar pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu 23

Dokumenti, par kuriem Komisija nav pieņēmusi lēmumu, jo tie neesot atkārtotā pieteikuma objekts un tie esot ārpus piekļuves pieteikuma tvēruma 24

Dokumenti, saistībā ar kuriem Komisija nav pieņēmusi lēmumu, jo tie neattiecoties uz līgumu LIEN 97-2011 un tie esot ārpus piekļuves pieteikuma tvēruma 25

– Dokumenti, kuru saturs it kā pilnībā ir ārpus piekļuves pieteikuma tvēruma 25

– Dokumenti, kuru saturs it kā daļēji ir ārpus piekļuves pieteikuma tvērumam 26

Dokumenti, saistībā ar kuriem Komisija ir atteikusi prasītājam piekļuvi, jo uz tiem attiecoties kāds no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punktā uzskaitītajiem izņēmumiem 27

Par tiesāšanās izdevumiem 28